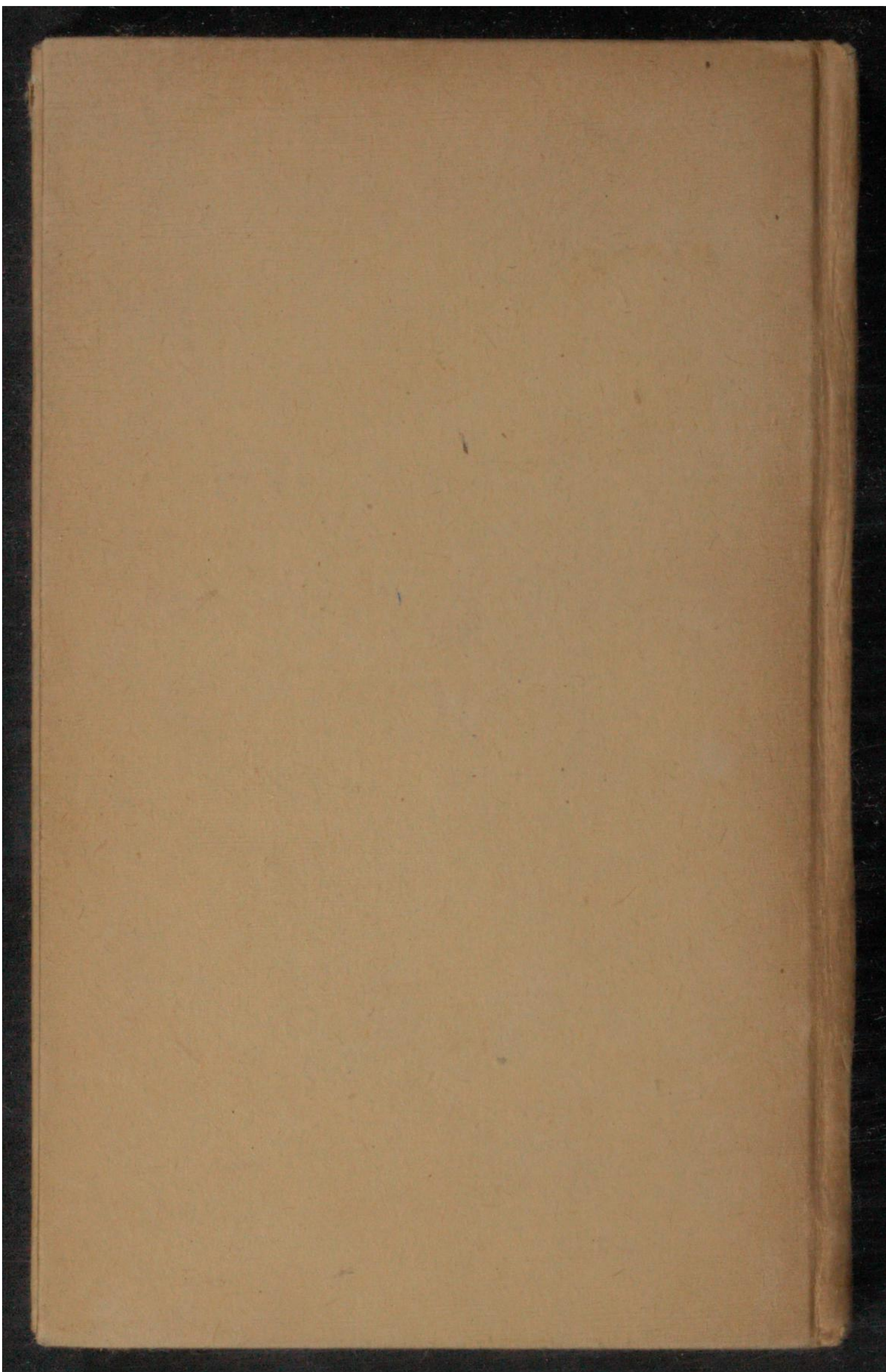
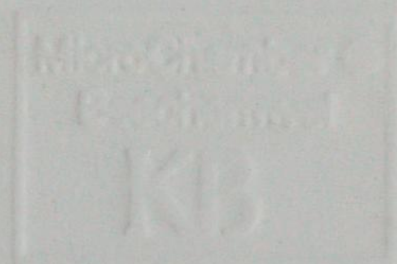

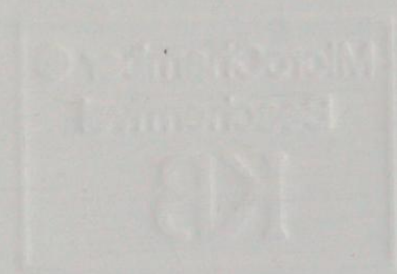

KB

L. MEIJERS GULDE VLIES,

TREURSPEL,

Met Konst- en Vlieghwerken,

Vertoont op de Amsterdamsche Schouwburgh.

t'AMSTERDAM,

By *Michiel de Groot*, Boekverkooper op den Nieuwen dijk, tusschen de twee Haarlemmer sluysen, 1679.

SPEELERS.

Goden.

Neptunus.
Juno.
Pallas.
Venus.
Proserpina.
Mars.
Merkurius.
Phœbus.
Kupido.
Iris.
Æolus.
Slaapgodt.
Triton.
Sirene.

Menschen,

Spreekende.

Æëtes, Koning van Kólchis.
Styrus, Koningh van Albanien, Medea bruidegom.
Absyrtus, Zoon van Æëtes.
Medea, Dochter van Æëtes.
Jason, Prins van Thessalien.
Telamon, Koning van Salamine,
Peleus, Telamons broeder.
Kalais,
Zethes, } Zoonen van Boreas.
(Jason … Zethes: } Vlies-helden)
De Geest van Phryxus, Prins van Theeben en Schoonzoon van Æëtes.
Bode.

Zwijgende.

Vier Minnegoodjens.
Vier Winden.
Rey van Ongoden.
Rey van Vlieshelden.
Rey van Kolchische Eedelen.

HET GULDE VLIES.

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

TOONEELVERSIERING.

OP't eerste openschuiven der gordynen, schittert in de oogen der Anschouweren een konstige en kostelyke Lusthof, met albastersteenen beeldewerk, en verschiet van prachtige tuin-gewassen koninklyk 'offeert. Ten weederzyden stuit het nieuwsgierich gezicht een lynrechte rygh van aartige bloempotten, en altydt ngende fonteinen, over 's handts geschakeert, en leunende mmige met den rugh teegen, zommige overtoogen met lust-elen, en zeegeboogen van kornoelietelgen, geitebladen, en lkruit, zo dicht in een gevlochten, en gewosschen, dat igh oogstraal die t'eeniger steede machtig is te doorbooren, ich daar achter veiligh verschuilt een laan van Cypresse-nen, van welke zommige met haare spitse toppen daar over n komen kyken. Uit de potten, met verheven beeldt-en-werk rykelyk behangen, ryzen dicke bondelen van de an-amste bloemgewassen, welker heughlyke veelverwigheit e bruine groente der bladeren, en heldere witheidt van bast zeer glinstrigh afsteekt. Boven 't vermaak des ge-ts van gloeyende gouts-en-zonne-en thunisbloemen, van rmorde tulpen, purpere keizerskroonen en peonien, witte oode stokroozen, heemelsblaauwe waterklokken, en

 paers-

paerſſche, en roode mankopbloemen, ſtaat de reuk niet m deelt, maar ſchept een volkomen vernoegen in de lieffelijk luchten, die de geſpikkelde anjelieren, de roode, en wit roozen, en de purpere, geele, en witachtige narciſſen, do een gewaaſſemdt, van zich geeven. Wie zo verſcheiden ſla van bloemen gelijkelijk op 't quikste in haare krits ziet, z lichtelijk bezeffen, dat de wonderlijke krachten van Mede diepe wetenſchap hier onder ſpeelen, die om haars vad Luſthof boven alles te laten uitmunten, den loop der natu verbijſterdt, doende in een zelfde ſaiſoen planten bloeye die zy verſcheidene toe-ghewijdt heeft. De zelfde hoog konſt blinkt ook wijdtluſtigh uit in de zinnelijke zwier springbronnen, die haar water t' aller wegen heen, om bloempotten met haare zilvere droppen te bedauwen, m fijne ſtraalen loozen, ſpuitende uit de monden van een zwa Minnegoodtjens, die een dolfijn omringen, en overſchad iwen, armen en beenen, om elkanderen te onderſchoore met wonderlijke draayen en boghten door een geſtrengel en tot voetſteun hebbende een vierkant blok van wit alba de hooghte der potten evenaarende, en met golfachtige lijſ ande randen, en beeldtjes in 't midden konſtig uitgehouw Tuſſchen deeze twee weederzijdſche regelen van bloempott en fonteinen, loopt door een breedt en ruim wandelpaa geſierdt met zes levensgroote beelden, van witten albaſt ſteen, los ſtaande, by paaren, achter den anderen, op la werpige vierkante voetſtukken van de zelfde ſtoffe, en m een neederhangende ſlinger van loofwerk behouwen. D deze beelden heen, ten einde van 't wandelpadt, ondekt zi een plein, dat de ſtandt der tooneelſchermen, en de plaatſ

n 't licht, na 't voorschrift der gezichtkunde geordent, ee-
e hondert voeten groot doet schijnen, en 't oogh ten allen
den breet laat weiden, en speelen gaan, tot dat het in 't
schiet stuit op de achtergeevel van het koninklijk Paleis
n Kólchis. Welkers marmore kroonlijsten, en pijlaren, ru-
nde op voetsteunen, en gescheiden door tusschenparken van
t albast, en vol nissen van verscheidene omtrek, ten weder-
den met bloempotten bepronkt, en in 't midden, daer de tuin-
rt zich opent, bekroont met een ronden tooren, van twee
nssen, met albaste beelden gesierdt, en komswijs gekapt
t een hemelhoogh schaliedak, t' over doen uitblinken de
otdadigheit van den Bewooner van dit overheerlijk gebouw.
Op de voorgront van dit Lusthof, door twee ten wederzij-
n uitsteekende albaste leuningen, elk met een bloempot op 't
de bezet, van het overigh afgescheiden, ziet men twee wa-
ns, de eene ter slinker, en de andere ter rechter, uit de lucht,
uiswijs voorby elkanderen vliegende, snellijk nederdalen.
kostelijkheit van de eene, getrokken van twee paauwen,
de goude tabbert met paerlen, en diamanten konstigh be-
ait, daar de godinne, die daar in zit, meê praalt, nevens
kroon en scepter, die zy draagt, geven genoegh te kennen
t zy Juno is. Uit de nette konst daartegen van de andere,
t den vergulden helm, harnas, en speer, als ook den beu-
laar met Medusas slangenhoofdt bemaalt, blijkt t' over, dat
en andere godinne, als Pallas, nevens Juno van den Hemel
gesteegen. Zo haast zijn deeze wagens niet ontlast van
are vracht, of zy vliegen gezwindelijk wegh, terwijl de
dinnen zich by een voegen, om de oorzaak haarer komst te
elden.

I. TOONEEL.

Juno, Pallas.

Iun. DOorluchtigſte Oorlogsmaagt, en Konſtvoogdeſſ
Die Steên, en Staaten queekt door ſtaal, en leſſe
O Pallas; verder niet reikte onſe reis.
Hier bloeit het Luſthof van het Rijkspaleis
Van Kólchis, daar Medea, ten verzoeke
Haars vaders, eer de dagh rijſt, op zal vloeken
De Scepterdaaagſter van het Rijk der nacht
Proſerpina, om uit haar' mondt, door kracht
Van toverdicht, het inzicht op te ſpooren,
Welk machtigh waar, heldt Jaſon te bekooren,
Om, met de Vorſtenpraal van Grieckenlandt,
Door weer en windt, te volgen Phaſis ſtrandt.
't Schip Argo, met dat puik van fiere helden,
Wier ſtoute toght alle eeuw, en tong wil melden,
Bezwangert, hebben wy op zee, en zandt
Met onze gonſt beſchaduwt; en de handt
In 't barnen van balſtuur'ge waternooden,
En dootsgevaer gezamendlijk gebooden,
Door 't klotſend Cyaneeſch geberght geredt,
En eind'lijk op behouwden ree gezet.
Sints riedt hun nut, ons van elkaar te ſpreiden,
En 't pak dier zorg, en toezicht met ons beiden
Te deelen. U na 't heir, en my na 't hof
Toe wenkte een vruchtbaar veldt vol rijke ſtof
Voor onz' geneegenheidt, om ruim te weiden
Tot vord'ring van hun oogmerk. Na dat ſcheiden
Schijnt uwe zucht noch niet verkoelt; nu ghy
Van 't ſtarrendak weêr neêrſtreeft neevens my.
Pall. Vorſtin van 't Godendom, die gouds kroonen,
En ſcepters telt, en wijdt geduchte troonen
In uw gewoudt: en handthaaft d'echte min;
O Juno, acht Minerf niet wuft van zin:

Haar harte blaakt noch in zijne oude vonken
Tot Griecken; 'k heb hunn' boezemen beklonken
Met dubb'len moedt, en meer als heldenkracht.
Æëtes troon, geschokt door d' oorloghsmacht
Zijns Broeders, met Buurvorsten aangespannen,
Boog, door 't rammeyen van deeze aartstirannen,
Zich reets ten val, en lagh al lang in 't zandt
Ter neêr geploft: waar zy, door d' onderstandt
Der strijdbaarheit van deez' manhafte helden,
Niet onderschraagt, voor wien fluks uit den velde
De vyandt stoof, al d'oorlogsmist verdween,
En 't licht der scepterstaf blonk, als voorheen,
In volle glans. Ik heb, met lauwerbladen,
De kruinen van die krijgers overladen,
En Kólchis majesteit zo dier verplicht
An hunnen arm. Maar, wat hebt ghy verricht?
Ghy zoudt, terwijl in 't heir de wapens klonken,
In 't hof met min Medeas borst ontvonken
Op Jason. Staatze al lichterlaage in brandt?
un. Al 't minnevuur, welk Venus my ter handt
Gestelt hadde, om haar hart in gloet te zetten,
Heb ik haar ingeaâmdt met volle hette:
Maar, hoe 'k my queet, ons doelwit niet geraakt.
Die forsse ziel, die alle teerheidt wraakt,
Heeft wel gevoelt iets ritz'len: maat haar' plichten,
Haare ondertrouw, haar' konst van toverdichten,
Haare eer, haar' hooge moedt, en staat, en stam
Fluks hebben weêr gedooft den brandt dier vlam.
Dies ik mijne Iris wil na Venus zenden,
Op dat zy helpe ons dezen anslagh enden
Met haaren zoon. Daar daaltze al, van om hoogh,
Op 't schoon gespan van haar' veelverwde boogh.

Op dit zeggen van Iuno daelt de Godinne Iris, zittende op het top van haaren Reegenboog, wiens einden beide de zijden des Tooneels bereiken, van liever leede uit den Heemel needer, midden op het Tooneel.

II. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris.

Iris. O Dochter van Saturnus, gemaalinne
En zuster van Jupijn, ghy koninginne
Des heemels, op wiens wenk al 't aardtrijk past,
Ik stijg van 't zwerk hier needer op uw' last,
Waar heeft haar' majesteit mijn' dienst van nooden?

Middelerwijlen, dat Iris neederdaaldt, biedt zy met deeze vijf voorgaande reegels Iuno haaren dienst an; op wiens gebod van haaren reegenboogh afgetreeden zijnde, klimt de zelve weeder langzaamlijk na den heemel.

Iuno. Mijne Iris, trouwe tolk van mijn' geboden,
Treê af, en toef, tot dat ons zy bewust,
Met welk een hart, de komst an Kólchis kust
Van Grieken Vorst Æëtes an wil hooren,
Als Proserpijn, ten afgronde uitgezwooren,
't Hooghwichtigh ooghmerk hem zal doen verstaan
Der moeyelijke reis. Daar komt hy aan.
Vorst Styrus en Absyrtus zijne zijden
Bekleên, Men heeft hun byzijn niet te mijden;
Want sterff'lijk oor, noch oogh, en hoort noch ziet,
Ten zy men 't zelf begeer', 't onsterff'lijk niet.

III. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris, Æëtes, Styrus, Absyrtus.

Abs. HEer Vader, ik beken't; de minste heldt van Grieken
Een taaije slaghpen strekte an d'afgefoolde wieken
Van ons ontzeenuwdt heir. Hun opperhooft in 't bars
Metaal beklonken scheen geen mensch, maar zelfs God Mars.
Zo wierp hy in het zandt, wat hem dorst teegenstreeven.
Zijn' dapp're deegen heeft, tot drymaal toe, uw leeven,

Ten koſte van zijn bloedt, geredt uit doodts gevaar.
Oom Perſes, die, gelijk een aartsgeweldenaar,
Anvliegen quam, om u uw' ſcepterſtaf t'ontrooven,
Is met zijn krijghsheir voor hunn' ſabel fluks verſtooven.
De zeegh' ſtondt vol; komtze ons maar niet te duur te ſtaan.
Hunn' beede, en uw' beloft mijn' ziel met zorg belaân.
Het gelt uw' kroon: mijn' vrees wil wis iets vreemts bedieden.

Æët. 't Is waar; toen Grieken my eerſt quam hunn' hulp anbieden,
Wierdt, op hun anſtaan, weêr by eede een beê beloofdt,
Van hen te doen, als 't vuur des oorloghs lagh gedoofdt.
Daar meenigh neederlaagh my dreighde met verliezen
Van rijk, en leeven, docht my dit een billijk kiezen.
Hunne eiſch, hoe wijdtze ook ſpringht, ſtijgt nimmermeer zo hoogh.

Abſ. Ik ducht, hunn' verre reis niet laegers heeft in 't oogh.

Æët. Ghy doolt. Hoe? hielpen zy my dan deez' kroon bewaeren
Voor and'ren, om die zelf te rijten van mijn haeren?

Abſ. Het loopt een hofmaar, dat hunn' toght om 't Gulde vlies
Is angelegt, waar an geſchakelt hangt 't verlies
Van 't rijk van Kolchis, zo als Phryxus ſchim, an 't waaren
By ontijdt, om uw' koets, zeer vaak quam openbaaren.
Indien hunn' beê nu eiſcht dat koſt'le pandt ten loon;
Hoe dunkt u, wil 't dan ſtaan geſchapen met uw' troon?

Æët. Indien hun beê tot eiſch van zulk een pant durft ſteig'ren,
Is hun die reets ontzeidt, ik hoefze niet te weig'ren.
Dat dierbaar Ramsvel, in Gradivus offerwoudt,
Dien Godt door Phryxus daar gewijdt, hangt toevertrouwt,
En dag en nacht bewaakt van drie verwoede dieren,
Een draak, die nimmer ſlaapt, en twee ontemb're ſtieren,
Door Circe, en door Medee gevloekt op deeze wacht.
Onoverwinnelijk door menſchelijke kracht.

Abſ. Dat zy zo 't wil. Hun komſt wil ons met rampen drukken.
't Gemoedt voorſpelt een reeks van byſtere ongelukken.

Æët. Hou moet, mijn zoon, hou moet, tot dat Medee verſchijn',
En wacht den uitſlagh uit de mondt van Proſerpijn.

Een

Een uur voor midnacht heeftz' haar' drakejacht geslagen
In 't koperen garcel van haer' bezwooren wagen,
En zich na Mavors woudt, ter zwarte beêvaart, heen
Doen voeren, om tot deeze opzweering toe te treên.
Zo zy wil keeren voor den dagh, moet zy niet marren:
De zon naakt reets de kim, en bleekt het licht der starren.
Ik hoor gerucht; het is 't gegier der draakevlerk.
Medea komt: haer' kar rolt needer van het zwerk.

Medea vertoont zich in 't verschiet, om hoog inde lucht op haren betooverden waagen, van twee vliegende Draaken voortgetoogen, die in 't neêrdaalen vuur spuwende, met een groote snelheit, haar van afteren na vooren voeren, en op de aarde neêrstryken.

IV. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris, Æëtes, Medea, Styrus, Absyrtus.

Medea, uit de lucht neederdaalende.

RUimt plaets ghy toorenen, en tempelen, en daken,
En hofgewassen, stuit den vaert niet mijner draken,
En laat my onverlet neêrstrijken uit de lucht.

Op de aarde needer zijnde.

Hou stant, mijn jagt, hou stant; hier 's 't uiteinde uwer vlucht.

Styrus, Medea uit de waagen helpende.

Zijt welkom, waerde bruidt.

Medea uit haaren waagen getreeden zijnde, vlieght de zelve op, na den Hemel, uit het gezichte der Anschouwers.

Hoe dus verweerdt? uw' kleeden
Met bloedt bemorst? wat 's dit?

Med. De konst brengt, Vorst, zulks meede.
't Gelief Heer Vader, zich te voegen an een zy,
Op dat ik stort mijn' beê, en sluit' mijn' tovery.
Ontschaakte Dochter van vrouw Ceres, gemalinne
Des helschen Jupiters; ontzaghlijke Vorstinne
Des jammerpoels, die, in een eeuwighduistre nacht,

Met uw' bezwalkte ſtaf, het akeligh geſlacht
Der wangedrochten, en verdoemde razeryen
In teugel houdt; en van uw' troon, na alle zyen,
Uw' naare ſpooken zendt, ter ſtraf van 't zielloos volk,
Welk afzweeft, t'aller ſtondt, na d'onderaardſche kolk:
Proſerpina, die nooit geweigert hebt te luiſteren
Na mijn' gebeên, ik heb met preevelen, en fluiſteren,
Te nacht, in 't naarſte van Gradivus offerwoudt,
Voor uwe heiligheidt een trots altaar geboudt,
En barevoets, ontgordt, met ongevlochte vlechten,
Met naeckte ſchouderen, het offer toe gaen rechten,
En, als Paapin, daer op een lam, heel zwart van vacht,
En een onvruchtb're koe, met eigen' handt geſlacht:
Daer na met reut'lend bloedt, tot drymaal, d'outerzoomen
Rondtom beſtrooit, en van Cypreſſe-en Ybenboomen
Een vuur geboet, welk met een lijktoorts, uit een graf
Gerukt, ontſteeken, zulk een droeven dampvlam gaf,
En, met zo doodſch een licht, de blaân beſtreek by vlagen,
Dat d'onvertſaaghſte heldt op dat gezicht zou tſaagen.
Toen ben ik drywerf, met een tidd'rend ſlinkerbeen,
En ſcheefgedraeiden hals, daer aars'ling om getreen,
Al mom'lend, ſtortend' mijn heillooze toverrijmen.
De Maan, op dat gelol gedoodtverwdt, ſloeg an 't zwijmen,
En ſchoof een zwarte wolk voor 't angezicht vol ſchriks;
Die braeckte donder, met veel yſſelijk gebliks,
En dwarrelwinden, die, den telgen doorgeſtooven,
Ontroeren 't ſtille woudt, en d'outervlam uitdooven:
Al klare merken, dat mijn vloeken wierdt verhoordt.
Stijgh helſche Juno dan, ik maan u om uw woordt.
Laet voor een poos uw rijk, met neegen zwavelvloeden
Doorwatert, en wil u door 't aardtrijk herwaerts ſpoeden.
Kom zelf, zend niemandt: want geen eunjer uit den hoop
Heeft breins genoegh, om my t'ontwarren deezen knoop.

Op 't eindigen deezer toverbeede, rijſt de aarde, van langkzaamer handt, om hoogh, en maakt eenen welgevormden heuvel, welke, tot een voegelijke hooghte geſteigert zijnde, bruskelijk

voor

voor openbarst, en een wolk van vlam en rook uitwerpt; waar onder zich een vervaerlijk getoet mengelt. Deeze verdweenen zijnde, komt Proserpina, van onderen op, uit het logh rijden, zittende, koninklijk opgeschikt, op haaren helschen praalwagen, voortghesleept van twee groote beeren, en bestuwdt met een stoet van onderaardsche Goden. Medea spreekt inmiddels voort, en verhaelt kortelijk 't geen zich vertoont.

Mijn dreunend toverdicht heeft tot in d' helsche kolken
Geklonken. D'aarde trilt, en stijght vast na de wolken,
Plaats ruimende, waar langs haar' wagen opwaarts rijdt.
De heuvel groeit in top: zy suizebolt: daar splijt
Zy met een wijde kloof, vvelke uitbraakt dampt en vonken.
'k Verneem haar op haar' kar, gesleept van beeren, pronken
Met scepterstaf, en kroon, en vorstelijk gevvaadt,
En met een stoet bestuvvt van ongoon, na haar' staat.

V. TOONEEL.

Juno, Pallas, Proserpina, Iris, Æëtes, Medea, Styrus, Absyrtus.

Pros. O Zoon van Phœbus, uit Antiope gebooren,
Ik koom, van ond'ren opgezvvooren,
U melden d'oorzaak van der Griekſche helden reis.
Uvv' scepter kan hen niet bekooren,
Nochte is van 't Noodtlot hun beschooren;
Medeas min vernoegt hunne eisch.

Proserpina, dit helsch orakel van haren wagen afghekondight hebbende, keert terugge, en rijdt weeder, in dezelfde ordre als zy daar uitgesteegen was, ter heuvelspleete in, gevolght van haaren hofsleep. Zo dra heeft deze haren voet daar niet in, of daar stuift weder, onder een naar en heesch toeten, uit een zwarm van vuur en damp, welke vertrokken zijnde, ziet men de kloove gesloten, en den heuvel, gelijk hy te vooren gerezen was, vvederom van liever leede needer zinken.

VI. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris, Æëtes, Medea, Styrus, Absyrthus.

Sty. WAt harder donderslag trof daar mijn hart door d'ooren.
Heer koning! ach mijn' Bruit! wat ramp is my beschoren?
Æët. Hou moedt, Vorst Styrus: waar zinkt nu u koningshart?
Sty. De min spant daar de kroon.
Æët. Uvv' Bruidt verzette uvv' smart.
Of schoon haar' min den eisch der Grieken kan vernoegen,
Mijn' keur behoeft zich niet na hunne keur te voegen.
Men verght my vrucht'loos af, 't geen my niet toe behoordt.
Ik hebse an u verloofdt, ik breek geensins mijn vvoordt.
Sty. Heidt Jason speurt men in Medeas min te blaaken,
Hy vvenschtme, uit kracht van uvv' beloft, dien schat t'ontschaaken.
Uvv' vorstlijk vvoordt gebiedt dien eisch hem toe te staan.
Æët. Mijn vorstlijk vvoordt gebiedt dien eisch hem af te slaan;
Mijn tvveede vvoordt en zal mijn eerst' niet tegenspreeken.
VVees vry gerust.
Sty. VVel aan, ghy zult u vvoort niet breeken,
'k Vertrouvv 't u. Maar, hoe staat, mijn' Bruidt, uvv hart dit aan?

Æëtes en Absyrtus spreken hier alleen terzyden.

Het myne is daarom meer, als Vaders vvoordt, begaan.
Med. Mijn' dochterpligt zal my an Vaders vvoordt verbinden.
Sty. Dat koelt de vlam niet, van vvie ooit oprecht beminden:
VVat's 't lichaam zonder hart. Om 't hart is't dat men vrijdt.
Ik kamp om deeze zeege in mijne minnestrijdt.
Med. Prinsses Medeas hart is schootvry voor de schichten
Des minnegodts; het draait op 't vvenken syner plichten.
Die minnaar heeft my, dien sy gonnen mijn genot:
Dat valt u, Vorst, te beurt, vernoeg u met dit lot.
Sty. Mijn vvaerd', uvv' vveérmin, niet u plicht kan my vernoegen.
Med. Mijn fier gemoedt kan tot die lafheit zich niet voegen.

Sty. Ach, waar 't zo! 't zalfde wat het ſnerpen mijner ſmart:
Maar (laas) ik heb uw' plicht, een ander heeft uw hart.
Med. Een ander heeft mijn hart? wie!
Sty. Jaſon, 't hooft der helden,
Die onder 't loof vaak van dit luſthof u verzelde,
Waer u zijn' minneklaght in d' ooren lekker klonk,
En ghy zijn droef gezicht opklaerde met een lonk.
Mijne oogen....
Med. Styrus, ſtaek mijne ooren meêr te vergen.
Medeas harte veel te hoogh light, om zulk tergen
Te dulden zonder wraak. Ghy quetſt mijne eer, en ſchaemt:
'k Heb my gedragen, als 't een Rijksprinſſes betaemt,
En dat vernoege u. Maer.....
Sty. Daer komt mijn meedeminnaer.

VII. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris, Æëtes, Medea, Styrus, Abſyrtus, Jaſon, Telamon, Zethes, Kalais. Vlieshelden.

Æët. MAnhafte helden, door wiens moed ik bleef verwinnaer
In 't oorlogsvelt, mijn' ziel zich belgt, dat mijne kroon
Zo lang blijft in gebreeke, om uwer kloekheidt loon
Te ſchaffen voor haer' dienſt, van zulk een groot gewichte.
En ſchoon my mijn' beloſte al niet an u verplichte,
Zo ſteekt nochtans mijn' ſtaf zo diep in uwe ſchuldt,
Dat ghy niets eiſſchen kont, welk ghy ontbeeren zult.
Iaſ. Ghy zoon des Zons, die hier in 't kille en yzigh Noorden,
Van Taurus toppen af, langs Phaſis trotſe boorden,
Tot an d'Euxinſche zee, met uw' geduchte ſtaf
Het rijk van Kolchis houdt in dwang door loon en ſtraf;
Indien ons' wapens tot uw voordeel iets bedreeven,
Dat werde uw' goede zaak, en lukſtar toegeſchreeven:
Doch zo onz' kleene dienſt iets by u geldt, dat ſtrekk'
Om door 't beloofde te bevoord'ren ons vertrek.

Een ingebooren' drift, en zucht ten vaderlande
Prikt ons geduurigh an, te keeren van uw' ftranden:
't Schip Argo zeilree, toght te fteeken weêr in zee:
Niets houdt ons, dan alleen voldoening onzer bee.
Deez' drijft ons herwaarts an. Zijn' majefteit verwaerdige,
Door quijtinge van zijn' belofte, ons af te vaerdigen,
En te verwijderen niet langer onze reis.
y. by zich zelfs. Hy heeft op de Prinsses het oog: z'is wis zijne
eifch.
ët. 'k Heb mijn' belofte by de Zon, en Mars bezwooren,
En zalze u houden. Dies fpreekt onbefchroomt. Laat hooren,
Wat eifcht ghy? Niets, van 'tgeen 'k vermag, wil u ontftaan.
y. by zich zelfs. Het gelt Medea. Ag! mijn hart wat gaat u aan?
f. Uit onzer aller naam, durf ik u dan verklaaren,
Als dat wy, door zo veel gevaaren, zijn gevaren
Alleen om 't Gulde Vlies. Dit 's 't inzicht onzer reis,
Dits 's d'inhoudt onzer bee.
bf. Helaas! wat droever eifch!
ëet. Wat hoor ik, ach!
if. Hoe nu, ô Vorft, ghy ftaat verflagen:
ëet. En zoude ik niet? ghy wilt my al mijn heil ontdraagen.
An 't Gulde Vlies hanght vaft de welftandt mijner troon.
Die my dat pand ontneemt, neemt my met een mijn' kroon,
Die ghy verdaadight hebt, ten kofte van uw leeven.
if. Wat yd'le doodtfchrik doet zo groot een Koning beeven?
Wie ftak u zulks in 't hooft.
Eët. Mijn fchoonzoon Phryxus zelf;
Zijn' fchim, gefteegen uit het onderaardfch gewelf, (ren,
Quam meermaels door het hof, en om mijn nachtkoets waa-
En duid'lijk dit befluit van 't Noodtlot openbaaren.
Het is geen wufte waan; maar welgegrondt bericht.
af. Sla geen geloof an zulk een byfter nachtgezicht.
De hel befcheert niet van het luk van Vorft, en volken,
Nocht d'Hemel leent zijn ftem, om 't Nootlot te vertolken.
Dies zoek geen uitvlucht, welke onz' beede ftelt te loor.
Eët. Ik zoek geen uitvlucht; maar ftel u de waarheidt voor.

Ver-

Verdenkt my niet; geen list my tot deeze antwoordt porde
Eischt vry mijn halve rijk, 't zal, Helden, u geworden.
Ias. Geen scepterwinst verlokte ons uit ons vaderlandt:
Alleen het Gulde Vlies trok ons na Phasis strandt.
Æët. Hoe dringtgh' hier dus op? Is die eisch niet te verzetten
Tel. 't is noodtdwang, die ons parst. Wy buigen onder wetten
Van Oppermachten, en van die daalt af deeze eisch.
Wy toghten alle na ons wederommereis.
Het Vlies baent ons dien wegh: al 't and're is tijdtverslijten
Vernoegh onz' beede, wilt ghy uw' belofte quijten.
Æët. Rampzalige belofte, oft voor u, oft voor my.
Hoe 't afloopt, een van ons kan 't onheil niet voorby.
Het Vlies, ghy Helden, staat niet in mijn' maght te geeven
Wie 't hebben wil, moet daar door duizent doôn na streeven
Mijn schoonzoon Phryxus, Prins geteelt uit Griecksen stam
Waar an ghy maaghschap telt, wanneer die goude Ram
Hem over landt en zeen zijns stiefmoêrs felle laagen
Ontvoert had, heeft tot dank an Mavors opgedraagen,
En an een boom gehecht in 't offerwoudt zijn vacht,
Daar haar die Godt beschermt houdt teegen menschenkracht
Een schrikkelijke Draak, met vuur en vlam te spuwen
Uit zijn' gegloeide balg, en groenvergifte kuwen,
Houdt, onder an den voet des booms, by dage, en nacht,
En nimmermeer van slaap bevangen, scherpe wacht.
Al eer men toegang krijght, dit schrikdier an te rannen,
Moet ghy eerst temmen, en in 't kop're ploeghjuk spannen
Twee dolle Stieren, nooit geslagen in 't gareel:
Zy werpen dikken damp, en vuur, uit neuze en keel,
Met kop're klaauwen, en gespitste staale horenen.
Met dit gespan, staat u Mars akkerveldt vol vorenen
Te ploegen, en daar in te strooyen heilloos zaadt
Van draake tanden, waar de grondt, op heeter daadt,
Van zwanger, baaren zal een oegst van oorloghsknechten
In 't volle harrenas beklonken, die bevechten,
En te gelijk verwoedt u wil na 't leeven staan.
Indien ghy moedt hebt deez' gevaaren an te gaan,

Zo trekt te veld', ghy mooght, als 't u ghevalt, beginnen,
Ik waagh mijn' kroon. Het Vlies hoort u toe, kondt ghy 't
winnen.
ſ. Quijt ghy dus uw' beloſte, en voor datwe uit den noodt
U hielpen, en uw rijk, jaaght ghy ons in de doodt?
Een and're erkentenis voor onze dienſt verwacht is.
ët. 'k Geef, dat ik kan: ghy verght, 't geen buiten mijne
macht is.
l. Meineedigh Koning, wat verdichtge, om niet te geven,
Deez'zwarigheên. Onz' moedt daar door weet heen te ſtree-
ven.
Na dat der helden hulp zo ruim dat kleen geſchenk
Verdiendt hadt, riedt uw' plicht, op d'allermainſte wenk
Hen dat op t'off'ren; daar ghy 't nu zo loos dart weigeren.
Maar onze manhaſt zal dien noodt wel overſteigeren,
En, heeftze uw' troon geſtut, doorbreeken met haar' dolk.
ët. Gaat heen, verdelgt den Draak, de Stieren 't Oorlogsvolks,
En na die zeege, zult ghy 't Gulde vlies ontfangen.
t. Wy willen zien, hoe ver onz' heldthaft toe kan langen.
En, of 't gebeurde, dat te kort onz' ſabel ſchoot,
Zal, hoop ik, al ons rot niet ſneuv'len in dien noodt;
Maar iemandt leevendigh in Grieken wederkeeren,
En tijding brengen van ons lot. Wacht deezer Heeren,
En Vorſten vaderen dan, met een talloos tal
Van ſcheepen, dicht gepropt van krijghsvolk, an uw' wal,
Om op zo trouwelooseen Vorſt hunn' doodt te wreeken.
ët. Vervvaande Grieken, ſtaakt dus overdvvaalſch te ſpreeken.
Bezeft, vvie dat ik ben. Het koninglijk geduldt
Te lang geſart, barſt uit in 't endt, en ſtraft de ſchuldt.
En zo de dienſten, die mijn' ſcepter heeft genooten
Van uvve vvapens, en uvv bloedt, voor my vergooten,
Niet voor u pleiten, om op 't zachtſt' met u te gaan,
Gelooft, uvv' ſtoute tong quáme u vry duur te ſtaan.
Vertrekt fluks uit mijn landt, oft 'k zal u doen vertrecken.
uſ. Wy gaan; maar 't Gulde vlies moet ons tot leidsman ſtrecken.

VIII. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris, Æëtes, Medea, Styrus, Absyrtus.

Æët. WAt dunkt u Vorst, en u mijn' dochter, en mijn zoon,
Van desen trots! *Sty.* Sy quetst d'oogappel uwer kroon.
Abs. Te meerder, nu sy na diens ondergang durft doelen.
Æët. Indien sy liep gevaar, ik soud hen doen gevoelen
De wraak dier hoon. Maar't Vlies hangt sterk genoeg bewaart.
Abs. Ik twijffel ester: hunn' heldthaftige oorlogsaart
Streeft alles door. Ik ducht, indien zy 't maar beginnen,
Zy sullen eind'lijk die gevaaren overwinnen.
Styr. 't Schijnt sonder zorg niet. Dies het veiligste verkiest;
En stuitze; eer door verzuim ghy 't Gulde vlies verliest.
Æët. Hunn' dienst, en mijn' beloft, die kanten zich daar tegen.
Styr. Uw's scepters welstandt moet alle inzicht overwegen.
Abs. All' hunn' betrachtingen na deeses neêrlaag staan.
Æët. Zy zijn strafwaerdig, nocht behoorden die t'ontgaan.
Hunn' diensten evenwel verdienen wat meêdogendheidt.
Abs. Wie Koningen steekt na hun kroon, quetst d'Oppermoogendheidt.
Verdelg dat wangedrochte, aleêr het ons verdelgh'.
Æët. 't Heeft tant en klaauwen; en so't mijn' gemeent zich belg',
En viel' hen toe: hier woude al 't koningrijk afwaagen.
Styr. Men stell' bedekt bedrogh, en loose list, en laagen
Te werk; so zeilt ghy die steenklippen mis. *Æët.* En hoe?
Styr. De Prins, en ik spoey' heen terstondt, na Argo toe
Met uw' getrouwsten, om dat in de brandt te steeken.
Inmiddels wil Medee heldt Jasons toelegh breeken
Door toverkonst, die hem doe loopen in de klem,
En neederstorten al der Helden hoop in hem.
Men strooy dan uit, dat, door het sorgeloos bewaaren,
Die ramp hen drukt. Een deel der Grieken in de baaren,
En door ons staal; een deel sal sneuv'len in den brandt.
Æët. De laag schijnt goet. Wat zegt Medee?! wil zy de handt
Ons

Ons bieden? *Med.* Het is al voor Vaderlandt en Vader
Ten beste. *Æët.* Wel. Men spoey dan hofwaarts, om daar nader
In alles te verzien. *Med. tegen Styrus.* Hoe dat ik Jason min,
En averechtschs ghy hebt geoordeelt van mijn' zin,
Wil blijken. Waar vertoeft mijn' draakejagt en wagen,
Om my weêr door de lucht na 't offerwoudt te dragen,
Ten einde, ik alles, wat mijn' konst vereischt, berey.
ıs. Daar stijghtze al af.
ed. op haar wagen zittende. Vaart wel. *Styr.* De heemel u geley.

edea op haaren Draakewagen, fluks nedergedaaldt op haar gebodt, gaan zitten zijnde, en afscheidt genomen hebbende, wordt snellijk van vooren na asteren, om hoogh in de lucht, uit het gezicht, weghgevoert.

IX. TOONEEL.

Juno, Pallas, Iris.

n. GA, trouvv'loos Koning, uvv' belofte breeken,
En met so eereloos een raadt besteeken
Der Helden ondergang; en laat daar by
Uvv' dochter, door haar' naare toovery,
Al 't heilloos heir der Hel te hulpe rucken;
Uvve anslag vvil u efter niet gelucken.
De Heemel zich daar tegen kanten sal,
Zulks gy bevverken zult uvve eigen' val,
En Grieken met het Gulde vlies heen strijken,
VVelk na zich sleept den neêrlaag uvver Rijken.
Mijne Iris, stijg fluks op mijn' karre, en spoe
U, sonder marren, na Cytheron toe
By Venus. Bid, dat sy an Phasis stranden
Met haaren zoon verschyne, en blaake, en brande
Medeas boezem, met so dol een min
Op Jason, dat sy hebb' geen and'ren zin,
Nocht ooghvvit; en haar Vaderlandt, en Vader,

En bruidegom, en ſchaamte, en eer te gader,
Alleen om zijn ghenot, ter zyden ſtell'.
Trek heen gezvvindt, gehoorſaam mijn bevel.

Onder dit laatſte ſpreeken van Juno, daalt haar wagen uit de lucht, welke op de aarde zijnde, gaat Iris in de zelve zitten, en vlieght daar meede na den hemel.

Iris. Ik ga. *Juno.* Wat ſtaat tervvijl ons an te vangen?
Pal. Om Grieken in de rampen, die hen hangen,
En hier ten hove, en gins te ſcheepe an ſtrandt,
Zvvaar over 't hooft, de hulpelijke handt
Te bieden, ſchat ik oorbaar, vveêr te ſcheiden,
Om al dit vverk te deelen met ons beiden.
Ik zal, in 't hof, heldt Jaſon met zijn' ſtoet
Stip gade ſlaan, en 't onheil, dat men broedt,
Den vyanden te rugh voor 't hoofdt doen ſtuiten.
Haar' majeſteit inmiddels moeſt daar buiten
(Indien 't haar niet te laſtig viel) op ſtrandt
Den overval van 't volk, van 't ſchip den brandt
Afkeeren. Licht zult ghy dit doelvvit treffen.
Neptuun, uvv broeder, zal de zee verheffen,
De vvinden laaten hollen zonder toom
Langs 't peekelſchuim, en met een ſterken ſtroom
De golven ſteig'ren, als een reeks van bergen,
Op 't grond'loos nat; zo ghy 't hem maar vvilt vergen.
Geen Kolchiſch vaartuig durf dan van de ree:
't Schip Argo ſteeke alleenig diep in zee,
Van niemandt tot zijn hinder an te rande.
Æætes toelegh ſtort dus t' zijner ſchande,
En Grieken ſtaat beſchermt voor ongeval.
Juno. Die raadt is koſtelijk. De zeevoogdt zal
Zoo licht een beê zijn zuſter niet ontſeggen.
Ik ſpoey na ſtrandt, om hen den kans t'ontleggen.
Pal. En ik na 't hof, om alles te verſpiên,
En daar Medeas komſt te moet te zien.

Einde des eerſten Bedrijfs.

TWEE-

TWEEDE BEDRYF.

TOONEELVERSIERING.

ÆEtes koninklijk Lusthof is verwisselt in zijn koninklijk Paleis, welk zich hier voor in 't verschiet opdeede. De wederzijdsche rijgen van bloempotten, en fonteinen hebben plaats geruimt voor twee diergelijke rijgen van twintig twee dubbele pylaaren, en de bemanteling der priëelen voor een witte albaste muur, welke ten weederkanten besluit een galery, ofte liever Neederhof, over de hondert voeten lang, dat het tegenwoordigh Bedrijf ten Tooneele zal verstrekken. De Bouwkonst der Aalouden heeft haar ganshe vernuft en kracht te koste geleght, om in alle deelen de welvoeghlijkheidt der timmeraadje, en de reegelen der gezichtkunde waar te neemen; en geenige rijkdom van stoffen ghespaardt, om dit ghesticht waardigh te maaken der heerlijkheidt van een zoon van Phœbus, en een Koning van Kolchis. De pylaaren, welke ten weederzijden het plein versieren, zijn door de verscheidenheidt van een prachtigh geschakeerdt. Vier en vier staan zy by elkanderen, doorluchtigh zijnde, en van rooden marmorsteen, met voet- en hooftstukken van wit albast, rustende op voetstijlen, op de zelfde wijs verdeeldt, als welkers gronden en kimmen van wit albastersteen een blok bezoomen van roodt marmor, met dubbele slingeren van loof-

werk behangen. Regt in 't tegendeel is 't met de schaakeering van 't oppersieraadt, dat de pylaaren bedekt, en te samen bindt, gelegen, als wiens friezen, an alle kanten met uitgehouwene schilden bepronkt, van witten albast zynde, van onder en van boven besloten leggen tusschen overbalken, en kroonlysten van rooden marmorsteen. Op de toppen van elke vierlingh van deeze pylaaren, staan te praalen, hoogh in de lucht verheeven, sierlyke bloempotten van wit ghesleepen albast, rondtom met festoenen, en anzichten uitghehouwen, en teghen de blaauwte des hemels, hier en daar met rosachtighe wolken betoogen, angenaam afsteekende. De tusschenparken, die deeze prachtige pylaaren, vier en vier van elkander scheiden, zyn in het midden bezet met levensgroote beelden van wit albast, geplaatst in langwerpigh vierkante nissen, met de rugh leunende tegen een heemelhooge muur van de zelfde stoffe. Zy beduiden verscheide vrye konsten, deughden, en ondeughden, hebbende boven hare hoofden noch andere, doch rechtvierkante nissen, gevuldt met gereedschap en ander afbeeldtsel, op de onderstaande konsten en deugden slaande. Op 't uiteinde van dit Nederhof schiet het oog noch voort, aleer het stuit, door twee achter elkanderen volgende Galeryen, welke in konst der bouwing, en kostelheidt der stoffen het Nederhof geensins wyken. De eerste trekt daar meêr na, dan de laatste, als mede verrykt ten wederzyden, met dubbele pylaren, doch slegts acht in getale, wiens gronden, blokken, kimmen, schagten, en voet- en hooftstukken, van albast en mar-

..armor geschakeerdt, met de voorgaande over een stem-..en; bedekt van een kostelijke vlakke zolder, met gemar-..orde balken, an de einden van de pylaren onderschraagt. ..e laatste daarentegen, die een groote opene tusschen-..aats van de eerste afzondert, is van eenerhande steen, ..mmelijk roodt marmor, en begrypt twintig enkele ronde ..laaren, rustende op een doorgaande voetstijl, en an een ..rknocht met een doorgaande lijst, die ten wederzijden ..n kringrondt gewelfsel zijn steunsel verschaft. In dee-.. twee Galeryen dan, beneffens het Neederhof, ver-..aakt zich het oog ten wederzyden in een gezicht van by .. zeventig pylaaren, op een rechte lijn geschooren, en met .. opene tusschenplaats, een lengte vertoonende van over de ..yhonderdt voeten, op 't einde van de welke zich in het ..rschiet ondekt het Lusthof, welk, in het eerste Bedrijf, ..oor speeltooneel diende.

De Krijgs- en Konstgodinne Pallas streeft de eerste te ..oorschijn in dit Neederhof, Venus verwelkoomende, die ..et een frissche roozekrans gekroondt, en in 't wit en root ..kleedt, op de boodschap van Iris, met Kupido, op haaren ..innewagen, gemaakt van een zeer groote en uitheem-..he paarlemoedre schelp, en door de lucht getoogen van ..vee spierwitte zwanen, gezeten, van afteren af, uit het ..epste der wolken, tot op de voorgrondt des tooneels ge-..windelijk neêr komt strijken, en met haaren zoon daar ..it stappen.

I. TOONEEL.

Pallas, Venus, Kupido.

Pal. WEes wellekom, beheerster der gemoeden,
Godin, gesproten uit de peekelvloeden,
Met vuur en vlam; vrouw moeder van de Min,
Cytheers voogdesse, en Paphos koningin;
O Venus, die d'Idaalsche roozevelden
Voor Kolchis ruilt, en, nevens ons, den Helden
De hulpelijke handt bestaat te biên:
Met langer marren was de kans verzien.
Medea, op haar' dier bezworen wagen,
Reedts door haar' draakejagt te rug gedragen,
Uit Mavors woudt, in dit gemarmort hof,
Reedt toe door kracht van dicht, en steen, en stof,
En kruidt, en sap heldt Jason te beknellen.
't Gelief Mevrouw daar tegen zich te stellen,
En, door een sterker konst, haar' toverkonst
T'ontzenuwen. Heeft uw' genegen' gonst
Dieswegen iets den Mingodt te gebieden,
't Is raadtzaam, dat in aller yl geschieden,
Eer zy verschijne, en 't werk brenge in de war.
Ven. Stijg op, Kupido, men mijn' minnekar
Uit dit Paleis, en keer fluks, op uw' vleugelen,
Met boog en pijl, Medeas drift beteugelen,
Haar' boezem blaak'ren met verwoede min,
Zo fel, dat Jason sweef door harte, en zin
En ziele; en zy om zijn genot ten lesten
Geef vader, vaderlandt, en 't al ten besten.
Kup. Uw zoon, vrouw moeder, op uw wenken past.
Kupido, dit gesproken hebbende, stijgt op Venus minnekar, en rijdt daar mede, van het tooneel wegh na den hemel, uit het gezichte der toekijkers.

II. TOONEEL.

Pallas, Venus.

Ven. 'k HAd naauw verstaan uit Iris Junoos last,
Ofylinks stondt mijn swaanejagt geslagen
In 't parelen gareel der Minnewagen;
Waar op gestegen, heb ik door de lucht
My van Cytheron, met gezwinde vlucht,
Doen voeren, en dit Rijkspaleis gekregen,
Om Grieken door mijn' hulp te sterken, tegen
Den zoon des Zons. My steekt de wrok noch in
Den krop, dat Phœbus mijn' verborgen' min
Met Mars an mijn' jaloerschen man verklikte,
Die onse lust in 't yz'ren net verstrikte.
En schoon ik al den Oorlogsgodt mishaag,
Die stuiten wil, dat niemandt hem ondraag'
Dat gulde Ramsvel uit zijne offerwouden,
Mijn' hulp wil 't evenwel met Grieken houden.
Pal. 't Belooft voor windt en stroom, datge onse zy
Met uwe gunst, en haat draagt onz' party.
Uwe ankomste alle mist schuift weg van vreesen.
Maar 'k hoor gewag: daar vvil Medea vvesen.

III. TOONEEL.

Pallas, Venus, Medea, Styrus.

Sty. MYn' vvaarde Bruidt, vergeef uvv' trouvven Bruidegom
Zijne achterdocht. Het oog der liefde ziet staâg om,
Verdenkt het al, vvat konst oft kracht vertoont tot deeren.
Wat minnaar soude uvv goedt onthaal, en heusch verkeeren
Met Jason, braden niet het harte in jaloezy,
En doen in arren moede uitbarsten nevens my,
Als an zijn' vvaan, met deez' vvaarschijnlijkheidt bestreken,

 Proser-

Proſerpina noch quam ſo klaar haar zeegel ſteeken,
En 't licht haars godtſpraaks brak door alle tvvijffeling.
Vergeefme een mistredt, die elk minnaar licht beging.
Med. Onnoodig dit verſchoon: uvv' liefd' heeft niets misdreven:
Daar valt geen ſchuldt, en ſo ze'er valt, z'is al vergeven.
Mijn grootſch gemoedt kreunt zich die beuz'len niet en vvie 't
Medea toevertrouvvt, die kent Medea niet.
Uvve onkund van mijn hart, en van de taal der helle
Zijn moeders van uvv' feil. Haar' godtſpraak ſchijnt te ſpellen
Niet duiſterlijk, dat ik zal paayen met mijn' min
De beê der Grieken; maar daar ſchuilt een and're zin.
Sty. 'k Beken, mijn' ſchoone Bruidt, vvanneer ik met uvv' vader
Den Koning, en den Prins uvv' broeder, ging vvat nader
Die godtſpraak ziften, dat in 's harten diepen grondt
VVat anders zy verbergt, als zy ſpreekt met den mondt.
VVant vat men ze op mijn' vvijs, dat Grieken quam getogen
Zo vvijdt om u, ſtaat ſy alreê behipt van logen;
Gemerkt hunn' beê niet u, maar 't Gulde vlies begeert.
Men vvendde 't ſchip dies op een and'ren boegh, en keerd',
En duide, en draaide, en gootſe in veel verſcheiden' vormen:
Maar hoemen 't ſchikt, ſy meldt niet, dan balſtuur'ge ſtormen,
Dan bijſt're buyen, voor uvv' vader, en voor my.
Uvv' vveêrkomſte eſter zet veel quaat vermoên ter zy.
Med. Maar vvat voor rampen ſcheen die godtſpraak u te ſpelden?
Sty. Mevrouvv, verſchoon......
Med. Neen, neen, vvilt my maar alles melden.
Sty. Uvv' vvil ſtrekt my een vvet. Zy luidt, *Medeas min Vernoeght der Grieken eiſch.* Dit vatte ik in dien zin,
Als of zy, hoopeloos om 't Gulde vlies te vvinnen,
Dat afſtaan moghten, en zich met uvv' huvvlijksminne
Vernoegen. Maar de Prins zach 't andervvegen in,
En duide 't, als of ghy met overdvvaalſche min
Tot Grieken angeſtookt, zoudt door uvv' konſt onttoveren
Den Draak, en Stieren, en hen helpen voorts veroveren

Dat heilgoudt van de Kroon, en doelwit hunner reis;
En dus Medeas min bewilligen hunn' eisch.
Med. Men bann' die vrees; gheen min verheert Medeas zinnen,
Nocht Grieken door haar' konst dien rijken schat wil winnen,
Maar sneuv'len in de laag, die zy hen spannen zal.
Hunne ondergang genaakt, gebooren wordt hunn' val.
Heldt Jason raakt van kant, oft in den strik blijft hangen,
Eer d'avondt valt. Wil maar 't geluk uw' anslag langen
Een uitslag na uw' wensch, hunn' hoogmoedt ligt verneêrt,
Die Kolchis scepterstaf dus schamperlijk braveert.
Ga, spoey u strandtwaarts. Dit 's onnoodig tijdtverslijten.
Aety. Wy gaan. Onz' dapperheidt beloost zich daar te quijten,
Gelijk uw' konst ten hoov'. *Med.* Beveel die zorge an my.
Aety. 't Geluk bekroone uw werk. *Med.* Dat volge u zy an zy.

IV. TOONEEL.

Pallas, Venus, Medea.

AFschuvv'lijke Ongoon, die, diep onder 's aardrijks kimmen,
Voert over eunjeren, en schaduvven, en schimmen,
En spooken heerschappye, en, onder dvvang van straf,
Het stomme rijk der nacht, Godt Plutoos scepterstaf,
En 't koningdom der hel streng hanthaaft: buigt uvve ooren
Na mijn gevloek, en vvilt mijn toverdicht verhooren.
'k Bezvveer uvv' mogendheên by Styx, en Phlegethon,
Door deze roede; ontslaat an 't gloeyend Acheron,
Uit zijnen kerker, voor een poos, en prest na boven
Ter vlucht, door 't aardtrijk heene, en zendt my hier ten hoven
Prins Phryxus schim, vveleêr mijns zusters bedtgenoot,
In die gestalte, als hy gekleedt ging voor zijn' doodt,
Met broozen, tullebandt, en griek sche praalgevvaden.
Ik heb zijn' hulp gebrek, zijn' dienst komt my te stade.

Mijn

Mijn ſvveeren baart zijn' kracht; de Zon, mijn grootvaâr, treurt,
En ſchuilt zijn anſchijn. 't Hof beſvvijmt, de zaalvloer ſcheurt.

Op het eindighen van Medeas tooverbeede hoortmen een vervaarlijk en naar ghetoet, en Phryxus geeſt boordt van onderen op, door 't aardtrijk heenen, na boven. Op zijn verſchijnen ſplijt de zaalvloer ſchielijk open, en ſluit de ſplete, zo draa zy hem doortoght vergunt heeft, zach in der yl weeder toe.

V. TOONEEL.

Pallas, Venus, Medea, Phryxus geeſt.

Phr. HIer rijs ik, langs benaauvvde en ongebaande vvegen,
Prinſſes Medea, uit den afgronde opgeſtegen
Door uvv' gedicht, gepreſt van d'Overheên der hel,
Om ſtip t'ontfangen, en volbrengen uvv bevel.
Wat eiſcht de Rijksvorſtin?

Med. Grootmoedigh Prins, in 't leven
Door ſuſters huvvelijk ten Koningszoon' verheven,
Veel Griekſche Vorſten, ſich beroemende uit uvv' ſtam,
In Kolchis zijn gelandt, om den vergulden Ram,
Waar op, van Theben, ghy ontvluchte uws Stiefmoêrs laagen.
Te rug vveêr, over zee, na Grieken, ons t'ontdraagen.
Uvv' godtſpraak, als ghy 's nachts om Vaders ſlaapkoets vvaard',
En 't rijkspaleis doorſpookt', heeft klaar geopenbaardt,
Hoe met dat Gulde vlies zijn ſcepter liep verlooren:
Waar op door Circe en my diens ſchiltvvacht vviert beſvvoren
Zo dier, dat geene liſt, gevvelt, oft menſchen kracht
T'ontſchaaken machtigh is die koſtelijke vacht,
Uit Mavors offervvoudt, vviens Godtheidt ghyze vvijde.
Nu vreeſtmen echter, dat hunn' manhaft, in veel ſtrijden

Al-

Alſins gebleken, en hunne onverſchrocken hart.
Dat d'allerdoodlijkſte gevaren puſt, en tart,
Die hinderpalen, en beletſels door moght breken:
Dies trekt mijn broeder heen met Styrus, om te ſteken
Het zeeſchip Argo, vvelk hen overvoerde, in brandt.
Inmiddels zou mijn' konſt beknellen, oft van kant
Heldt Jaſon helpen. Deez' ſtaat u my hier ter ſtede
Terſtondt te leiden. In hunne overzeeſche kleeden
Munt Grieken uit, en 't hoofdt der Grieken boven all'
In vorſtelijk gelaat, en krijghsheltbaften ſtal
Des licchaams. 't Ware wit wil met geveins verſchoonen,
En met verbloemden ſchijn van min hem herwaarts troonen,
En zetten daadlijk in dien gulden zetel neêr.
Volvoer mijn' laſt. *Phry.* Ik ga, en ben hier ylinks weêr.

VI. TOONEEL.

Pallas, Venus, Medea.

RYs nu, o Slaapgodt, uit uw' diepen droom, en luiſter
Na my, ſachtſindſte van de Goôn, die 't ſtille duiſter,
En doffe ſchemering bemint; ghy vriendt der nacht;
Ghy broêr des doodts; ghy vreê der zielen, die verſacht
De knagingen van ſorgh, van pijn, en droeffeniſſen;
Ghy ruſt van 't licchaam, die op uwe beurt verfriſſchen
En ſtreelen komt de leên, van woelen afgemat,
Door d'angename dauw van uw vergetelnat,
Ontwaak, ontwaak, ghy voogt en vader van de droomen,
Ontwaak, noch eens, ontvvaak, en vvil fluks hervvaarts komen:
Ghy vvordt verdaghvaart, hier ter ſteê, door mijn gelol,
En helſche beêvaart, uit uvv ſluimervallig h hol.

Op 't einde deezer reeden rijſt zeer langhzaamlijk, zonder eenigh het minſte gherucht te maken, van onderen uit der aarde een volſlaghen zwart ledekant, met pikzwarte gordijnen rondtom

roudtom dicht besloten; welke zich zelven opengeschoven hebbende, vertoonen den Slaapgodt, op een bedt van zwaanedons leggende te ronken, en met een zwarte spreede overtogen. Medea vaart ondertusschen in hare reden voort, beknoptelijk, 't geen' er verschijnt, optellende.

Hy heeft mijn' stem ghehoordt. Daar rijst, van liever leeden,
Zijn zwarte slaapkoets, dicht met bruine en donk're kleeden
Omhangen. Duizenden van allerhande slagh
Van droomen zweeven daar rondtom, en vliên den dagh.
Fluks schuift u open, ghy pikduistere gordijnen,
En laat den Godt, dien ghy besloten houdt, verschijnen
Voor ons gezicht. Wat maart ghy? Zo. Hy dut, en snuift,
En slaapt al weêr. Wat walmte is 't, die my tegenstuift
Zo swaar? Mijn oog krijgt vaak. Een damp bedwelmt mijn' harssen.
Houw, Slaapgodt! Slaapgodt!

VII. TOONEEL.

Pallas, Venus, Slaapgodt, Medea.

Slaap. HEi! wie zijt ghy, die my parssen
Met zulk geweldt kundt, door uw heilloos tooverdicht,
Uit mijne nachtspelonk, in dit gehaate licht,
En stoordt mijn yz'ren slaap, met my luidts keels te noemen?
Med. Ik ben Medea. *Slaapg.* Wat begeert ghy?
Med. Van uw' bloemen,
En kruidt, en sap, en zaadt, welk slaap, en droomen baart.
'k Wil deezen stoel met kracht van wonderlijker aart
Verrijken, dat wie zich daar in set, straks in banden
Van diepen slaap beknelt, nocht voeten rep nocht handen;
Maar droomende beschouw, wat voor hem ommegaat.

Be-

Bereikt uw' kracht mijn wit? *Slaapg.* O ja, 'k weet daar toe raadt.

reikt Medea een bondel van kruidt en bloemen toe.

Anvaardt deez' ruiker. Z'is gemaakt van ybenbladen,
Van plompen, bilsengroen, en mankop, en nachtschade,
Al kruidt, welk slaapzucht teelt, en an een arm gegroeit
Van de vergeetelbeek, die door mijn slaaphol vloeit,
Waar in ik 't drywerf heb ter middernacht gesteeken,
En drywerf met de geest van heulsap overstreeken.
Bestrijk daar drywerf meê den stoel van top tot teen,
En ghy geniet uw' wensch. Ik vaar weêr neêr.
ed. Vaar heen.

legerkoets van den Slaapgodt verzinkt zeer stil, en langzaam, gelijk zy opgerezen was, weêr onder de aarde: En onderwijl bestrijkt Medea drywerf met de ontfangene slaapruiker den zitstoel van boven tot beneden.

VIII. TOONEEL.

Pallas, Venus, Medea, Phryxus geest, Jason.

ed. DAar komt Prins Phryxus, met heldt Jason angetreeden,
'k Voeg my ter zijden, en beluister hunne reeden,
Om op te spooren, hoe hy me in mijn' anslag dient.
hryx. Zo ghy na 't Vlies staat, hou Medee voor al te vriendt.
Want, alhoewel en uwe, en uwer reisgenooten
Heldthafte dapperheidt, uit Godenbloedt gesprooten,
Met overmaat van kracht trotst het verwoedst gevaar,
Door alle weêrstandt breekt: De Draak, en Stieren, daar
Dat goudt van hanght bewaakt, zo dier met dicht bezwooren,
Zo sterk bevloekt zijn, dat alle anslagh loopt verlooren,
En geene heldendeugt die schildtwacht overmagh.
Dies zo Medea uw voornemen geenen slagh

Voegt

Voegt door haar' toverkonſt, ſtapt ghy met vvijde ſchreeden
Uvv' doodt te moet. *Jaſ.* 'k Heb ſtaâg gevierdt, en angebee-
den
Die godd'lijke Prinſſes met hart, en ziel, en ſin.
Mijn minnevlam heeft all' haar' kracht, en konſt, om in
Die fiere boezem ſlechts een geinſter van geneegenheidt,
T'ontvonken, angewendt, en nergens geen gelegentheidt,
Geen ſtondt verwaarelooſt, nocht over 't hooft gezien.
Maar al vergeefs. Zy ſcheen mijn' min de nek te biên,
En haat te voeden, daar ik liefde in zocht te prenten.
Haar heemelſch oogh, mijn' zon, een blikſem dreigementen
My meêrmaals toedreef, en verbluſte my 't geſicht,
En hart, welk ſtraks verblindt door dat vlamſtraalend licht
Zich boog, niet darrende zulk ſchitt'ren weêr gemoeten.
Doch hoopende eynd'lijk te vermurwen, en verzoeten
Dat harde harte, bleef mijn' ziel haar toegewijdt,
Mijn' min beveelende an mijn' dienſten, en de tijdt.
Phrix. Die hebben ook gewerkt, en uw' verheeven' gaaven
De handt geboôn. Uvv' kiel ſtreeft ter gewenſchter haven
Voor windt, en ſtroom in; en Medee in weêrmin blaakt,
Die krachtigh uitbarſt, nu een hooge noodt u naakt,
Gevaar u opkomt, en uw' kruin dreigt t'overſtelpen,
Om u heels hoofdts daar door, en an de zeeg te helpen.
Zy kan, als ſy maar wil, de Stieren hoe verwoedt
En raazend, dwingen tot het ploegjuk; in ſijn bloedt
Het krijgsheir, uit der aard' gewoſſen, neederſtorten;
Den overſellen Draak zijn' ſterke vvieken korten,
't Vuurbraaken dooven, en ſtompmaaken klaauvv en kies,
En uvven dapp'ren dolk bekroonen met het Vlies.
Tot ſulk een' zeege vvil haar liefd' het ſpoor u baanen,
Die door geen vvapenen, nocht ruiteren, nocht vaanen
Te vvinnen ſtaat; ſo ghy verdvvaaſt, en onberaân,
Zo merkelijk een dienſt niet in den vvindt vvilt ſlaan;
Maar eevenaaren met uvv' dankbaarheidt, en trouvve.
Jaſ. Wat brein ſoo av'rechtſch, dat zijn' krachten niet ont-
vouvvé,

En

En inſpann', om voor zulk een weldaadt zijnen plicht,
En ſchuldt-erkentenis te brengen in het licht.
Zy heeft van 't mijn', al wat zy wenſcht, zich te beloove.
ry. Op dit vertrouwen, laat zy u, ter ſluik, ten hoove
Geleiden. Hou dien voet, en ghy beſchiet uw doel.
Hier zou zy komen. Zet u, Heldt, op deezen ſtoel
Zo lange neêr.

haaſt is Jaſon op den zeetel niet neêr gezeegen, of hy valt terſtondt in ſlaap.

Wat 's dit? hy zwijmt, hy luikt zijn oogen,
Hy ſterft, hy 's doodt. Helaas, Prinſſes!
d. voor den dagh koomende. Ghy zijt bedroogen,
Hy ſlaapt ſlechts: doch aleêr hy uit dien ſlaap ontwaakt,
Wil hy gevoelen, in den ſlaap, hoe 't ſterven ſmaakt.
Ghy hebt voldient, verzink: onnoodigh is uw' byſtandt.

dit zeggen van Medea verzinkt Phryxus geeſt, met een naar en heeſch toeten, onder de aarde, en Medea ontbloot een pook, en voeght zich na Jaſon, om hem die in de borſt te planten. Middelerwylen komt Kupido, met zijnen boogh in de ſlinke handt, daer hy een pijl gereedt op heeft, uit het hooghſte der lucht daalende, te voorſchijn, drijvende op zyne wieken, zeer langzaamlijk van achteren na vooren, recht in 't midden, en waterpas tuſſchen de wolken, en de aarde, tot by Jaſon, en Medea; welke haren arm opheffende, en de punt der pook na Jaſons borſt keerenrende, hem met de doodt dreight.

XI. TOONEEL.

Pallas, Venus, Kupido, Medea, Jaſon.

ed. STerf Jaſon. *Jaſ. droomende.* Ach! Prinſſes, die 'k min!
ed. Sterf mijn aartsvyandt.
p. Hou ſtandt, Medea, fluks, hou ſtandt,
'tWordt uw van hooger handt geboden,
De Godt, die menſchen, en die Goden

Met toorts, en vuurpijl steekt an brandt,
Beveelt u deeze ontmenschte daadt te staaken,
En op deez' heldt in wedermin te blaaken.
Med. Hoe! ik te blaaken op deez' heldt in minnebrandt?
Ik, die de vlammen haat, en hem voor 't vaderlandt,
En vaders scepter wil opofferen, en slachten?
O neen. Medeas borst is schootvry voor uw' schachten.
Zy puft uw kindermaght, zy luistert na haar' plicht,
En Jason sterven zal terstondt voor uw gezicht.
Kup. Ik zal dien toelegh u beletten,
Prinsses, hooghmoedigh op uw' toverkonst,
Die u ontwossen waant des Hemels gonst,
En dart u tegen my verzetten.
Deeze onafkeerb're flits uw' trotsheidt breek',
En u zo fel met minnegloedt ontsteek',
Dat ghy voor deezes heldts ghenot, en leeven
Zult vaders kroon ten besten geeven.

Kupido, dit gesproken hebbende, treft haar met den pijl, die hy op zijnen boogh gereedt hadde, in de borst, en vliegt daar op voorwaarts, schuin na boven in de wolken, uit het gesichte der anschouwers. Medea zich gequetst voelende, geeft eenen luiden zucht, en slaat vaerdigh de hant an den pijl, die met zijne helfte noch haar ten boezem uitsteekt.

X. TOONEEL.

Pallas, Venus, Medea, Jason.

Med. AY my! *den minneschicht t' haaren boezem uitgherukt hebbende.*
Maar deeze schoot heeft my niet diep ghenoegh
In 't hart getroffen, om mijn werk te schorten. 'k Voegh
My weêr na Jason; en, staat my de doodt te lijden,
De zijne ook zal tot wraak mijn vaderlandt bevryden.
Jas. droomende. Wilt ghy my moorden mijn' Prinsesse.

Med.

ed. 'k Zoek uw' doodt
Tot heil van vaders kroon.
s. in den droom. Ik geef mijn boezem bloot,
En daar ik in 't gevecht, om 't Gulde vlies, zou ſterven,
Wil ik veel liever, van uw' handt de doodt verwerven.
ed. Wel, lief kooſt u de doodt, verworven van mijn handt,
'k Misgun die weelde u niet. 'k Voldoe mijn vaderlandt,
En vader. Sa, ontfang..... Maer ach! wat onverwachter,
Wat vreemder flaauwte knakt mijn' krachten, zet ten achter
Den voortgangh myner wraak. VVat wond're hartstoght kant
Zich teghen mijn beſluit, en wederhoudt mijn' handt,
En wederſtreeft mijn' haat, die uitwas op verdelgen?
VVat batſer hoon? Mijn hart nocht konſt kan die verzwelgen.
De zucht tot vader, kroon, gheſlacht, en vaderlandt
Strijkt voor eene and're allenks de vlagh, dien d' overhandt
Reedts toelaght, die het veldt vaſt wint, en groeit in krachten,
En ſpreidt zich met geweldt door alle mijn gedachten.
Hoe nu? Heldt Jaſon, flus noch 't ooghwit myner haat,
Mijns vaders vyandt, een uitrooyer van zijn' ſtaat,
Ten ondergangh ghedoemdt, en van my te vernielen,
Ghevalt mijn oogh, behaaght mijn hart, en ſtreelt mijn' ziele
Met nooit geſmaakte luſt, zoo dat mijn' dochterplicht,
Vorſt Styrus ondertrouw, en d' eer de hielen licht,
De vlucht kieſt, en mijn' borſt laat alſins overlaaden
Met zijn' naamhafte deughdt, en dappere oorloghsdaaden.
Mijn' mondt, die ſtraks op hem noch vuur en vlammen ſpoogh,
Lacht hem, vol minnewalmt, nu vriend'lijk toe. Mijn oogh
Dat ſtraks noch glinſterde van fellen haat en tooren,
Lonk lodderlijk hem aan. Mijn' handt, noch ſtraks beſchooren,
Hem dit verwoede ſtaal te planten in het hart,
Wenſcht hem t'omhelzen tot verlichting mijner ſmart.

Laas! wat ghefwinder keer, en ommezwaay van zinnen!
Hoe draait my 't brein in 't hoof? Hoe zwindelen daar binnen,
En waggelvoeten mijn' ghepeinzen heen en weêr!
Ben ik Medea? neen. 'k Ben die Prinſſes niet meêr,
Op welkers oogh ghewenk de zonnepaerden hollen;
De Maan ziet deeluwbleeck; de ſtarren ſchuddebollen;
Het aardtrijk beeft; de zee opbuldert, oft bedaert;
De vlieten aerzeling opſtroomen bronnewaart;
De ſteile ſteenrots ſcheurt, en nederſtuift an mort'len;
Het boſch verhuiſt van plaats, de boomen met hunn' wort'len
Ten grond' uitſpringen; en de winden woeden dol,
Oft zwygen doodtſtil, en weghſluipen in hun hol.
'k Ben die Prinſſes niet meêr, voor welkers toverdichte
En lucht, en zee, en aard', en hel, en hemel zwichte.
Wie dan? helaas! een arm', elendige ſlavin
Van eigen tochten, een verwonling van de Min
En Jaſon. Ach! ik ſtrijk het zeil. Ghy hebt de zegen
O Minnegodt, op dit grootmoedigh hart verkregen.
Ghy zegepraelt volop, heldt Jaſon. Voor uw' deught,
En braaf heidt ruimt mijn' haat het worſtelperk. Ghy meught
Geruſt vry ſluimeren: Geen rampſpoedt ſal u deren,
Nughe op Medea, dol van wraak, kondt triomferen.
Mijn' boezem zwelt van ſpijt, maar mijn verbolgen hert,
Hoe fel 't ook opſtuift, ſtraks weêr neêrghehouden werdt,
Het ſtaat bedwellemt, het ontlaat van zijn' wraakgierigheit,
Het ſlenkt, en ſlaauwt, en brant niet in zyne eerſte vierigheyt.
Wat zegh ik, 't brandt niet? 't brandt te heftigh, in mijn zin:
Maar 't is gheen brandt van haat; helaas! 't is brandt van min.
Van min? Medea, wat vvil u noch overkomen?
Van min op Jaſon, dien uvv' handt hadt voorgenomen
Te ſlachten, t' offeren ten dienſt van 't vaderlandt?
Waar holt dit hene? Raakt u geen meêr ſchaamt, noch ſchant?
'k Ben radeloos. Wat ſal ik laten? vvat beginnen?
'k Hang tuſſchen tvveên. Ik vvik, en vveeg met tvvee zinnen:
Ik zie het beſt', en keur 't daar voor; en echter keer,
Ik my na 't ſlimſt'. Ai my! 'k vvordt ſlaau; 'k zet my vvat neêr.

Na

Na dat Medea op eene stoel, an de andere zijde des Tooneels, regelrecht tegen over de gene, daer Jason op sluimert, staande, van liever leede t' zeet gheraakt is, verschijnt Kupido, lootrecht van den Hemel op syne wieken neder daalende, en an wederzyden, ter rechter en ter slinker verghezelschapt met een paar Minnegodtjens, met de anghezichten, na elkanderen gekeerdt, en na Kupido, die in het midden van hen vieren is, en het zyne na de Anschouwers gewent heeft. Sy daalen alle vijf gelijkelijk seer langzaam, de twee, en twee, van wederzijden Kupido naderende, die al daalende den Minnegoodtjens belast Medea en Jason op te nemen.

XI. TOONEEL.

Pallas, *Venus*, Kupido, *vier Minnegoodtjens*, Medea, *Jason.*

Kup. MYn' broederen, ghy vvufte Minnegoden,
Die steedts met yver past op mijn' geboden,
Daalt paar, en paar; en, onder mijn gheley,
Voert opvvaerts deez' Gelieven allebey.

Op dit gebodt van Kupido, vliegen de Minnegoodtjens paar en paar, kruiswijs voor by malkanderen schuins neder na Medea en Jason; die an Kupidoos rechterhandt waren, an zijne slinker, en die an zijne slinkerhandt waaren, daartegen an zijne rechter komende: en Medea en Jason gevat hebbende, vlieght Kupido recht op, en de Minnegoodtjens met Medea, en Jason schuyns en kruiswijs, voorby malkanderen, na den hemel.

XII. TOONEEL.

Pallas, Venus.

Ven. Zo gaat het ſtouten, die mijn' Zoon te grieven,
Zijn' boogh beſtaan te trotſen. Deez' gelieven
Zijn in bewaarder handt. Medea geeſt
Den ſtrijdt gewonnen, en heldt Jaſon heeft
Niet meêr te duchten voor haar' toverdichten.
De Min zal met zijn' fakkel hun toelichten,
Hunn' harten ſmelten door een zoeten brandt,
En ſchakelen an een met ſtaalen bandt.
Laat hem daar meê gewerden: hy zal treffen
't Gewenſchte doelwit. En laat ons bezeffen,
En rijp'lijk overſlaan, o Pallas, of
'Er iets voor onze hulp noch ſchuilt in 't hof,
VVelk ſtyven in hunn' toelegh kan de Grieken.
Pal. Æëtes komt zo haaſt geen lucht te rieken,
Hoe Jaſon met Medea, uit het hof,
Door d'open lucht, zijn, buiten zijn verlof,
En kennis van een bende hofdeurwachteren,
Vertrokken; of wil duchten voor 't verachteren
Van zijnen anſlagh, en het ongeluk,
VVelk hem beſchooren ſtaat; en, vat hy 't ſtuk,
Gelijk het light, zich ſtraks daar tegen zetten,
En dat met alle maght zien te beletten.
Ons ſtaat, wat hy magh brouwen, te verſpiên,
Om daar met raadt, en daadt in te verzien.
Men doe ſtraks Jaſons ſtoet, na ſtrandt toe, keeren,
Ofte op hunn' hoede zijn, om zich ter weere
Te ſtellen zo de noodt ginge an den man.
De zaak eiſcht vaert. *Ven.* Men ſpoeye der vvaarts an.

Einde des tweeden Bedrijfs.

DERDE

DERDE BEDRYF.

TOONEELVERSIERING.

ZIet hier een wonderlijke veranderinge. Men zoude bykans oordeelen, dat Medeas toover-konſt de uiterſte krachten van haar brein en ze-nuwen ingeſpannen hadde, om de oogen der an-ſchouwers door zo ſchielijk en vreemdt een waaling te be-goochelen: indienmen die hooghwyze Rijksprinſſeſſe, ffen te vooren, niet hadde in zwijm, door twee minne-goodtjens, uit haars vaders paleis, zien wegh voeren. De rdentlijke reeks van twintigh tweedubbele marmore py-aaren, die daar in een heerlijk en konſtigh Neederhof naakten, zijn verkeerdt in een onordentlijken hoop van ſſelijke ſteenrotſen en ſtrandtklippen, gelijk als bruske-ijk over elkanderen geworpen, wiens toppen door de wol-ken ſchynen te booren, en wiens afgeſchilferde rompen hier en daar ongeſchiktelijk en ſcharp uytſteekende, en met onbezuiſde brokken overhangende, zo volmaaktelijk na-bootſen de woeſte drift, en wufte wildheidt der Natuure, dat zy meêr ſchijnt gearbeidt te hebben, dan een gereegel-de konſt, omze in dier voegen, ten weederzyden van het tooneel te planten, en zommige met hunne ſpitſen midden uit het water te laten uitkijken. Uit de klooven, die zich hier en daar, diep uitgeholt en met moſch bewoſſchen, vertoonen, komt eenigh wilt groen kruipen, dat ter zijden neêrhangt; en op de kruinen ſtaat hier en daar een ſtruik,

ten deele groen, ten deele door de ſchraalheidt van 't voetſel, en de Zoutigheidt van 't zeewater, dat daar by ſtorm en onweer ſomtijdts overſtnift, dor en zonder loof. Zy maaken eenen kleenen inham van de Euxinſche zee, die, met hare golven, hunne voeten ſpoelt, en ſchuurt, en hier en daar al groote brokken weghgeknabbelt heeft. De baaren zwalpen het ganſche tooneel over, uitgenomen omtrent twintigh voeten voorgrondt, die het ſtrandt maaken, en een deel van Mavors offerwoudt, dat van achteren met de rotſen bemantelt is, verroonen. De groente der bladeren, de graauwte der ſteenen, en de blaauwte des waters, ſtreelen met een angenaame verſcheidenverwigheidt de oogen der anſchouwers, wiens vermaak geen kleene nadruk gevoelt, door de ſchielijke verwiſſelingh van een prachtigh paleis, in zo eene woſte wildernis. De boomen en ruighten van het woudt ſtaan, gelijk de klippen, ten weederZijden geſcheiden, onbelemmert laatende een plein van omtrent de dertigh voeten breedt, en den toekijkeren een vlak en ruim gezicht in de Euxinſche zee, die zich zo verre opdoet, en zich zo wijdt en breedt ten toone ſtelt, dat men byna zweeren zoude, dat de golven, die omtrent den zichteinder zich verheffen, en de ſcheepen, die daar onder zeil leggen dobberen, over de twee mylen van ſtrandt af zijn.

Dicht an het zelve zietmen koomen opzwemmen een Meerman met een Meereminne. De blanke lange haaren op hooft en an kin van de eerſte, en de blonde vlechten van de laatſte, over nek en ſchouderen zweevende, betuygen,

dat

at zy van verscheidene kunne zijn; gelijk het naakte bovenlijf van een mensch, en 't onderlijf van een geschubden visch, in een lang gekloofden staert uitloopende, hen doen erkennen voor onderdaanen en inwooneren van het zwalkend rijk van den zeegodt Neptunus. Terwylen zy hunne minnezangen, beurt om beurt, zoetvleyend en maatrijk over zee en zandt doen opklinken, komt de preutsche Juno, van haare staatgodinne Iris gevolght, ten bossche uit, na het strandt streeven, om den Watervoogt, haaren broeder, de behoudenis van het zeeschip Argo af te smeeeken.

I. TOONEEL.

Triton, Sirene.

Wyze.

Tri. HOe schoon de Zon ook spiegelt zijne haaren
Van leevend gout,
In 't glazigh zout
Der blaauwe baaren,
En blinkt met vrolijk licht;
Noch spiegelt zich mijn oogh, vol min,
Veel schooner, mijn' Godin,
In 't blaauw kristal van uw gezicht.

Sir. Hoe helder hy de buyen op kan klaaren,
En zetten weêr
En windt ter neêr,
Hoe bats zy baaren,
Met ongestuimen vaart.
Geen buy van druk mijn hart zo griest,
Die uwe weederliefd',
Mijn lief, niet held'rer op en klaart.

II. TOONEEL.

Juno, Iris, Triton, Sirene.

Jun. GHy Meerman, die, met uwe Meereminne,
Van 't minnevuur der vveêrzijdtsgloênde zinne,
In 't midden van het kille peekelschuim,
An 't blaaken, dobbert op het zvvalpend ruim
Der kristallijne en grondelooze baaren;
En streelt met elpen kamme uvv' natte haaren,
Die bakerende in 't flikkerend gestraal
Der blyde Zonne, en tart den nachtegaal
Met puikgezangen van uvv' schelle keelen,
Die zeegedierte en vvatergoden streelen,
En galmen over zee, en strandt, en duin:
Inboor'lingen van 't rijk van godt Neptuin,
Die op zijn wenken past, als trouwe boden,
En hem verkundschapt, vvat van and're Goden
Uvv' yver vvordt vertrouvvt; vernoeght mijn' eisch,
VVaar is hy? *Tri.* In zijn koninklijk Paleis,
Van hel azuur gebouvvt in 't diepst' der vloeden.
Jun. VVel, past, u dervvaarts an terstondt te spoeden,
Doorsnijdt ter vlucht het blaauvv met vinne, en staert,
En bidt hem, dat hy opzvvem strandevvaert:
Zijn' zuster Juno vvacht hier, vol verlangen,
Om in een vvichtigh vverk zijn' hulp t'ontfangen.
Sir. VVy gaan Mevrouvve, en vliegen op uvv vvoordt.
Jun. Gaat heen. *De Triton, en Sirene duiken onder 't water wegh.*
Iris. My dunkt, ik heb gerucht gehoordt.

III. TOON-

III. TOONEEL.

Juno, Iris, Zethes, Kalaïs, Peleus, Rey van Vlieshelden.

Z. HOu ſtandt, Heer broeder. VVat vertoont zich door die bladeren,
En ruighte? 't Roert zich.
Kal. Het zijn menſchen, die vaſt naderen
Recht toe, recht an. Hunn' vvegh leidt ſtedevvaart, van vvaar
VVy koomen. *Zet.* 't Schijnen an gevvaaden, en gebaar
Van onze landtsliên. *Kal.* 't Zijn van onze reisgenooten.
P. Ghy vlugge Helden, uit Godt Boreas geſprooten,
VVat jaaght u ſtrandtvvaarts? vvat voor tijdingh uit het hof?
Hoe ſtaat het met het Vlies geſchapen? Hebt ghy ſtof,
Om u van Kolchis te bedanken, oft beklagen?
Z. Van klagen. *Pel.* Heeft hy u ons beê dan afgeſlagen?
Z. Niet afgeſlagen, maar nochtans geſtelt te loor.
P. Verplicht hem geen beloft, nocht dienſten?
Z. Hy vvendt voor,
Hoe an dat Gulde vlies geſchakelt het vvelvaaren
Van zijnen ſcepter hangt, en daarom te bevvaaren
Gevloekt is an een Draak, in Mavors offervvoudt,
Die nimmer ſlaapt, en vuur, en gloende dampen ſpouvvt;
Tvvee vvoede Stieren, die nooit handt in 't ploeghjuk ſpande
Met vvien Mars veldt doorſneên, bezaaydt met ſlangetande,
Een oeghſt van krijghsvolk op vvil vverpen uit der aard',
Van top tot teen in 't ſtaal beklonken, en met zvvaardt
En ſchildt verzien: 't vvelk eerſt moet ſneuvelen oft vvijke,
Aleer men dvving den Draak, en met den prijs heen ſtrijke.
Pel. Hoe klonk doch, Jaſon, en den Helden dit in 't oor?
Zet. Zeer vreemt: en niemandt, die 't van ons niet opnam voor
Een loozen uitvlucht van den Vorſt, om zonder breeken
Van zijn' beloft', met eedt geſtaaft, ons te verſteeken
Van onzen eiſch, en 't loon der dienſt, zijn' kroon gedaan.
Pel. Hoe luide uwe antwoort? *Zet.* Zo 't geſchapen bleek te ſtaan:

Wy gingen rondt. *Pel.* En hy? *Zet.* Dat wy flux zouden keeren.
Na Grieken, oft hy zou die ſtoutheidt ons verleeren.
Pel. Wat batſer dreigement! Bleeſt ghy 't hem ſchuldigh?
Zet. Neen.
Men beet hem toe; *wy gaan, maar zonder 't Vlies niet heen.*
Pel. Ghy toond' u waert der ſtamm', uit wie ghy zijt geſproten
Wat nu ter handt gevat? wat hebt ghy t'zaam beſloten?
Zet. Dat koſt'le pandt, in ſpijt des Konings, met geweldt,
Der wacht t'ontwringen, nu beloft, en dienſt niet gelt:
En dies te woudtwaarts met gemeener handt te trekken.
Heldt Jaſon zondt ons, om dit raadtſlot u t'ontdekken,
Verzeekert, dat het wel den Helden an zou ſtaan.
Pel. Ik keur 't voor goedt; geen Godt en koſt u beter raân.
Men keere ſtrandtwaarts, om met onze metgezellen,
Tot deezen anſlagh voorts goed' ordere te ſtellen.
Maar wat voor volk komt gins? *Kal.* Het ſchynen an gewaad
Wel Kolchers. *Pel.* Zoudmen ook met laagen, en verraadt
Uit vrees voor 't Gulde vlies, ons poogen t'overrompelen
Op 't onvoorzienſt? *Kal.* My docht, ik hoorde zulks iet mompelen,
En zagh ter vlucht veel volks verzamelen al ſtil,
Toen wy vertrokken uit der ſtadt. *Pel.* Voorwaar, dit wil
Niet goedts beduiden. My bevangt een quaadt vertrouwen.
Kal. Uwe arghwaan ſteunt op grondt.
Pel. Wat quaadt ons Kolchis brouwe;
Nu wy 't voorzien, zoo laat ons ook daar in verzien.
Kal. Door welke wegen? *Pel.* Mart ghy hier, om te verſpiên,
Daar achter dat geboomt', en in die ruight gedooken,
Wat volk dus antrekt, of 't ons voor heeft te beſtooken.
Wy ſpoeyen t'ſcheep. Gy, zo de noodt nijpt, kondt ter vlucht
Op uwe wieken ons narennen door de lucht.
Kal. Wel aan, keert ghy te rugh; wy willen hen afwachten,
En u boodtſchappen wat zy t'onzen nadeel trachten.

IV. TOON-

IV. TOONEEL.

Juno, Iris, Styrus, Abſyrtus, Zethes, Kalaïs, Rey van Kolchiſche Edelen.

.ZO legt nu Grieken, met het Gulde vlies te loon
Te vergen, toe den val van u, en Kolchis kroon.
ſ. Dies vondt de Koning, met het heil des Rijks beladen,
Om af te keeren zo verwoedt een ramp, geraden,
Ons, onderſteunt met uw' manhaftigheidt, na ſtrandt
Te ſchikken, inder yl, om Argo daar in brandt
Te ſteeken, Grieken in den vloodt, oft vlam te dompelen,
En, wie daar door quam, met de wapens t'overrompelen.
Dit is 't, ghy Ridderen, waerom men ſtrantwaarts ſpoedt.
Een ieder wapene zijn ad'lijk hart met moedt,
Zijn dapp'ren arm met kracht, om manlijk zich te weeren,
En Kolchis ondergang van zijnen hals te keeren.
Wat hoor ik rits'len in die ruight.

dit zeggen treedt Abſyrtus met Styrus daar na toe: 't welk de Griekſche Helden ghewaer wordende, komt Kalaïs uit hunnen ſchuilhoeck te voorſchijne, en vlieght door de lught, dwars langs het tooneel, wegh uit het gezichte der Anſchouwers, van zynen broeder Zethes kort op de hielen gevolght.

al. Ghy zijt verſpiedt.
er. Dat gaat u voor, en u dien ſchoonen kans afziet.
ty. 't Zijn de gevlerkte Broêrs, uit Boreas geſprooten.
Wat onheil! ach! dit wil op ſtrandt ons 't hooft doen ſtooten.
bſ. Men ſpoey' hen na, en koom', zo doenlijk valt, hen voor.
ty. Men repp' zich ſnellijk, of ons toelegh loopt te loor.

tyrus, en Abſyrtus, met hunne krijghsknechten vertrokken zijnde, ziet men, van verre, in 't verſchiet, den zeegodt Neptunus na Juno, op den oever hem verwachtende, toe koomen ryden, over 't water, op zijnen zeewaghen, ghemaakt van eene over-

overgroote paerlemoedre schelp, en getrokken van twee spierwitte zeepaerden, omsingelt met eenen breeden stoet van Tritons, Sirenen, en ander Watergodendom. By Juno komende houdt hy stal, en elkanderen gegroet hebbende, wordt hy van haar angesprooken.

V. TOONEEL.

Juno, Neptunus, Iris.

Jun. NEptuun, die, op uw' paarlemoed're wagen,
Langs 't blaauwe spiegelveldt der zee gedragen,
De woeste golven met uw' drytandt kemt,
En door uw' stem balstuur'ghe buyen temt,
Oft helpt an 't hollen langs uw' peekelplassen:
Heer broeder, op wiens oogewenken passen,
Al, wat de wyde, en diepe schoot der zee
Bewoont, uw' zuster heeft op u een beê.
Zy hoopt uw' godtheidt zo niet te mishaagen,
Dat haar beleeidt verzoek werde afgeslaagen.
Nep. Vrouw zuster, en Heer broeders gemaalin,
Ghy weet, hoe ongeveinst ik u bemin;
Eêr woude ik mijn' zeescepterstaf ontbeeren,
Dan u ontzeggen 't wit van uw begeeren.
Dies hooren laat, wat ghy van broeder eischt.
Jun. Vorst Jason, met zijn heldenheir, ghereist
Uit Griekenlandt na Kolchis, om te haalen
Het Gulde vlies, dat pandt heeft tot betaalen
Van zijn' belofte Æëtes afgeverght;
Maar 't hoofdt gestooten, en zijn' haat gheterght,
Die uit is op verdrinken, en bevechten.
Vorst Styrus, en Absyrtus met krijghsknechten
Bedektelijk heenspoeyen vast na strandt,
Om Argo stil te steken in den brandt,
Het Heldenrot te smoren in uw' plassen,
Oft met den sneê des sabels te verrassen.

Stort vruchteloos dien anslagh in het zandt.
Het zeeschip, reê ghewaarschuwt, pooght, van strandt
In zee gestoken, dat gevaar t' ontvaaren.
Zo ghy nu doet uitbulderen de baaren,
En heemelhoogh opwellen zandt, en zee,
Dat geenig vaartuigh durf van Phasis ree,
Of zinke straks, bestelpt van holle vloeden,
Zal uwe gonst mijn gonstelingen hoeden
Voor hunner vyanden verwoedt verraadt,
En eeuwigh my verplichten door die daadt.
p. Ghy zult mijn wil, ghelijk mijn' woorden, vinden.
Hoor Æolus, ghy voogdt van storm, en winden,
Die met uvv' kop'ren staf bedyvingt hunn' trots
In yzeren spelonke, en staale rots;
Ontsluyt uvv' grendelen, en sterke sloten,
En kom met hen fluks hervvaarts angestooten.
Ik zie hem gins andrijven met zijn volk
Op vvufte vvicken van een bruine vvolk.

rwijl Neptunus deeze twee laatste regelen spreekt, zietmen een vierkantachtige wolk, hebbende de ghedaante van een troon, uit het midden van de lucht, na beneden dryven, gedraaghen an de vier hoeken van de vier Winden. Op de zelve is gezeten Æolus hunne koning, welke, by Neptunus gekomen, hem dus begroet.

VI. TOONEEL.

Neptunus, Juno, Iris, Æolus, Vier Winden.

ol. ONtzaggelijke Godt, die vveêr en vvinden
En vvateren vveet an uvv' vvoordt te binden;
O Zeevoogt, ik verschijn op uvv ontbodt
Ter vlucht, vvat eischt gy van uvv' ondergodt.
ep. Ontslaak uvv' dienaars, laatze op snelle pennen
Dit blaauvve peekelveldt straks overrennen,
En roeren 't vvater, dat het schuime, en bruisch',

En barne tegens ſtrandt met vvoeſt ghedruis.
Op dat alleen 't ſchip Argo zee kan houvven,
En 't Kolchiſch vaartuigh die niet dar behouvven,
Oft, ſoo 't van landt te ſteken zich verſtout',
Terſtondt begraven vverdt in 't zvvalpend zout.
Æol. Mijn dienaars, Ooſt, en Weſt, en Zuidt, en Noorden,
Volvoert deez' laſt, en vlieght op 's Zeevooghts vvoorden.

Op dezen laſt van Æolus vliegen terſtondt de vier Winden, die de wolk, daar Æolus op zit, an de vier hoeken nedervoerden, elk zijns weeghs, en kruiswijs van elkanderen af, na om koogh, door de lucht heen, om Neptunus wil te volbrenghen; hier op begint de zee, voorhenen kalm, en ſtil, zich allenks hoe langhs hoe meerder te verheffen: welk Æolus terſtondt ghewaer wordende, den Zeevooghdt hunne dienſtvaerdigheydt voor ooghen ſtelt.

De kalme zee beghint reedts hol te gaen,
En rolt haar' golven, d' een op d' andere aen,
En vvil dien toon anheffen ſtraks vry ſtyver.
Vereiſcht g' iets anders? *Nep.* My voldoet hunn' yver.

Æolus dus zijn werk verricht hebbende, ſtijght de wolk, die hem ten troon verſtrekte, en met de welke hy gedaaldt was, wederom met hem na boven, uit het geſichte der Anſchouwers.

VII. TOONEEL.

Neptunus, Juno, Iris.

Nep. VRouvv zuſter, heb ik t'uvven dienſt iets meêr?
Gebiedt, uvv broeder vvacht op uvv begeer.
Jun. 't Behaag uvv' goedtheidt by deez' gonſt te voegen
Noch een, en 't ſchaft mijn ziel volmaakt vernoegen.
Der Grieken heil eiſcht nu een holle vloedt,
Een ſterke vvindt, die op de baaren vvoedt,
En jaaght, en ſtouvvtz' onſtuimigh op en neder.
Thans vvil 't in tegendeel een handtſaam vveder,
Een zaſte zee, vvaar op een labberkoelt,

De kielen ftreelt, en d'oever lieflijk fpoelt:
p dat zy, als hunn' vyanden (verfteeken
'an hunne hoop, en ziend' de kans verftreeken
'an Argo te vernielen door de brandt,
e Helden door het ftaal) de zee en 't ftrandt
erlaaten hebben, en ten hove keeren;
Veêr landen moogen, om te triomfeeren,
n binnen 's boordts, al juichende, t'ontfaân
eldt Jafon, met het Gulde vlies belaân,
n trots verzelfchapt met de Rijksprinfeffe
edea, die hooghwijze toveresse,
oor welkers krachtigh kruidt, en machtigh dicht
et helfche vuur van Draak, en Stieren zwicht,
n 't Oorloghsheir, uit zaadt van flangetanden
ewoffen, onderling zich an wil randen,
n verrewen den fchoot van hunn' geboort
oedtroodt door eigen dolk, en eigen moordt:
n Jafons fpeer den prijs van 't Vlies behaalen,
n Griekenlandt roemruchtigh zeegepraalen.
Als nu, bezeegendt met dien dubb'len buit,
at gouden Vel, en die naamhafte bruidt,
Schip Argo fteekt van ftrandt, om zeil te maken,
aat dan een voorwindt zijn gefpannen laken
pzwellen, en een voorftroom door de zee
Voortwentelen tot an de Griekfche ree;
p dat, na deez' doorworftelde gevaaren,
e Helden, t'huis gekeerdt, op onze altaaren,
ankoffer wierooken, na oud'ren wijs,
et lofgeklank, onz' heiligheên ten prijs.
Vrouw zufter, onze gonft ftaat voor u open;
; fchenkt u al, wat Griekenlandt durft hoopen.
Zal na uw' wenfch hunn' weederommereis
vorderen, en keer na mijn paleis.
En ik na Kolchis hof, om te befpooren,
oe fmaakeloos 't Æëtes in zijne ooren
Vil klinken, dat den toegedreighden brandt

De Grieken zijn ontvlucht, en weêr van ſtrandt
Onuitgerichter zaak de Prinſſen keeren.

Onder dit affcheidtnemen van Juno, ſlaat Neptunus zijne zeepaar den voort, en rijdt met zijnen zeewagen na de andere kant, al daar hy van daan gekomen was, over de golven wegh, gevolg van den ſleep Tritons, Sireenen, en ander watergodendom, di zijnen wagen omringht hadden, en terwylen hy met Juno ſprak op de baaren dobberden, en daar rondtom heenen zwommen; ee gedeelte ſtreeſt den wagen in 't wegryden na, een gedeelte duikt en verdwijnt onder de golven.

VIII. TOONEEL.

Juno, Iris.

HOe ſtondt de Zeevoogt reedt op mijn begeren.
Ik trof dat ſtuurshooft in een goeden luim.
De ſtorm ſteekt op, en holt langs 't zwalpend ruim,
En windt vaſt veldt, en buldert op deez' rotſen.
't Zeewater ſwelt, de holle baaren botſen
Elkand'ren voort, en barnen tegens ſtrandt.
Het zeeſchip Argo drijft reedts ver van landt.
Daar ſie ik 't diep in zee. Het ſinkt, bedolven
Nu van het nat, en dan, in top der golvén
Geſlingert, ſpringt ſchier heel ten peekel uit.

Hier vertoont zich het Griekſche zeeſchip Argo, diep in zee, kee en weder zeilende, en van de baaren op en neder afgrijſlijk geſlingert.

Waar mart ghy, Vorſten, ſteekt het na met ſchuit.
En Kolchiſch vaartuigh, om 't daar an te randen,
Dat zeekaſteel wil heerelijker branden,
En Grieken ſneuvelen op 't ruim der zee,
Beſprongen voor de vuiſt; dan op de ree
Ter ſluik verraſt, en ſwijgende overrompelt:
Maar keert, 't is beſt; aleer ghy wert gedompelt,
Begraven in de vloeden met uw volk;

Keert

Keert, ghy ſult toch niet doopen uwen dolk
In 't Griekſche bloedt. Al die de Goôn verdadigen,
Kan geenig menſch met kracht oft liſt beſchadigen.
Maar wat voor volk ſpoeït herwaarts langs het ſtrandt?
: Schijnt Styrus, met Abſyrt. An d'and're kant
Komt iemandt insgelijks te poſt anrennen.
: Is of hy ſweeft langs d'aarde op ſnelle pennen.
Hunn' t'ſamenkomſt wil vallen hier ter plaats.
Men toef. Zijn ſpoedt voorſpelt, en brengt wat quaadts.

IX. TOONEEL.

Ino, Iris, Styrus, Abſyrtus, Rey van Kolchiſche Edelen.

HEt ſchijnt, de Hemel heeft dit ongeval geſworen.
Zeg d'ondergang van ons, en 't ganſche rijk beſchoren,
Zo recht t'onpaſſe ſtak die ſtorm op uit der zee.
't Is waar. Men ſtondt ſo ras gereedt niet op de ree
Om t'ſcheep te treden, en fluks Argo na te ſteken,
Welk ons, lang onder zeil, dien kans hadde afgekeken,
Ofuit den noorden rees een dicke en bruine wolk,
Die vry affichtig ſcheen in 't oog van 't watervolk,
En al van verre hen het onweer toe te krayen.
: Zy quam ook met den ſtorm ſo ſnellijk overwayen,
Dat ſelf het eerſte jagt, welk afſtak van het lant,
Het onderſt boven ſloeg.
Dit dreef u ſtraks van ſtrant,
Te rug, na 't hof. Hoewel 't waar raadtſamer gebleven,
Tot dat die bijſt're buy wat over vvaar gedreven.
: Dit onweer praamt mijn hart,en ſpeltme in 't hofveel quaat.
Medee vvoelt vruchteloos, ſoſe ons ſlechts niet verraadt.
De Hemel vvil ſo ſvvaar een ongeluk verhoeden.
Uvv vreeſe is ydel, en gebouvvt op los vermoeden.
. VVie draaft ſo ſnel van ſtadt dit heene. Een quaade maar
VVil ons gemoeten. Ach! ik zorg, mijn vrees vvordt vvaar.

X. TOONEEL.

Juno, Iris, Styrus, Absyrtus, Boode, Rey van Kolchische Eedelen.

Sty. WAt tyding uit het hof? hoe staat het daar geschapen?
Boo. Niet wel. *Abs.* Wat is'er gaands?
Boo. Men blaast de Stadt te wapen;
Men roept de kloekste, en de gereedste vast by een;
Men prestze daadelijk ter poorte uit. *Abs.* En waar heen?
Boo. Na Mavors offerwoudt, om 't Ramsvel te bewaaren,
Dat groot gevaar loopt. Maar vergunt my te bedaaren,
En aâm te scheppen; 'k zal 't beslagh van stuk tot stuk
U openbaaren. *Abs.* Wel, bedaar. Het ongeluk,
Dat my op 't harte lagh, wil wis ons overkoomen!
Het geldt de Rijkskroon!
Sty. Prins, wil u toch wat intoomen.
Ghy viert uw' moed'loosheidt den teugel al te ruim.
Abs. 't Verlies der scepter is me een beet, te hardt van kruim,
Om door te zwelgen.
Sty. Hoe? U drukt zo droef een zwaarigheit
Noch niet. *Abs.* Ik schrijf ze al wegh.
Sty. 't Is loutere voorbaarigheidt.
Abs. De Grieken onze laage ontsprongen zijn an strandt,
Medeas konst in 't hof. Hun lacht toe d'overhandt.
Wy woelen vruchteloos: de Heemel loopt ons tegen.
Sty. Ik bid, hou moedt, ter tijdt men weet', hoe 't is gelegen,
En wedersta wat een inbeelding los, en valsch.
Ghy Boô, doet onderweege ons opening van all's.
Boo. Ghy waart noch naauw'lijks met deeze uwe oorlogshelden
Ter hofpoorte uit, of onz' Prinsses Medea stelde
Haar toverkonst in 't werk. De grootste galery
Van 't koninklijk paleis, gesierdt an wederzy
Met marmor beeldtwerk, en tweedubbelde pylaaren,

Stondt

Stondt van een lijfſchutbende omringt, om te bewaaren
Den toegang t'aller weege, op dat'er onbedocht
Geen Kolcher indrong, die het ſpel verbrodden moght;
Nocht Grieken met gewelt den anſlagh quam te ſtooren.
Kort na Medea,'t werk hadde angevangen, hooren
W'een ongewoone galm, die naar in d'ooren luidt.
De poort ſpringt open, en Prins Phryxus ſtapt daar uit,
Van licchaame, en gewaadt, gelijk hy ging in 't leeven,
Zijn' blonde lokken, die met groote krullen zweeven
Langs nek en ſchouderen, beſchaâuwde een tullebandt:
Een purper borſtſtuk, met zijn omgeſpannen pandt,
Beſloot de borſt en buik. Een paar ſpierwitte hoozen
Omringden dye en kuite en knie: twee koſt'le broozen
Een zwier anaaſſemden zijn' vorſtelijken tredt:
Zijn ridderlijk gelaat dit tooyſel glans byzet.
Dus komt hy neerelijk ter galerye uit ſtreeven,
Die na hem toeſpringt. De hofwachters zich begeeven
Ter zijde, en ruimen hem terſtondt een breeden baan.
Hy ſlaat zijne oogen gins en weêr, en ſpreit, in 't gaan,
Een goddelijken geur, door kameren, en zaalen,
Waar langs hy wandelt. Men verneemt, na weinigh draalen,
Hem weederkeeren met heldt Jaſon an zijn' zy.
De hofwacht houdt zich ſtil. De poort der galery
Springt weeder op van zelfs, met zy verneemt hunn' ſchreeden,
En ſluit zich toe, zo haaſt zy binnen zijn getreeden.
De Hooftman van de bend' der hofwacht, in der yl,
Een boode afvaerdigt, na den Koningh; die terwijl,
In zijn vertrek, al 't werk vaſt overſloegh, en tyding
Afwachte met verlangſt. Hy krijgtze met verblijding,
En vol genoegen, die zijn' kiel voor windt belooft,
Der buye onkundigh, die hem dicht hing over 't hooft.
Want na Medea lang verwacht was, die ons vvenken
Zou t'haarer hulp, verſchijnt zy niet. Men vveet, vvat denken,
Nocht doen. De Koning zendt om uitſlagh. Men verklaart,
Hoe 't light. Zijn ongedult voert hem ſtraks derrevvaart.

Hy vvacht, en vveêrvvacht, en hy luiſtert vaſt van buiten:
Maar hoort niets. Hy beveelt in 't eind de poort t'ontſluiten,
Om zellif t'onderſtaan, hoe 't daar geſchoren ſtondt.
Hy ſtapt beſchroomt vooruit, de hofvvacht na: maar vondt
Daar taal, nocht teeken. Hy belaſt fluks alle hoeken
Der galerye door, en vveeder door, te zoeken.
Hy vraagt of venſteren, en poort vvel zijn gevveeſt
Bevvaart; men antvvoort ja. Hy ſchrikt, en ſtaat bedeeſdt,
Onvveetende na lang beraden, vvat in 't ende
Te vvillekeuren, na vvát boeg het roer te vvenden.
Medee met Jaſon zijn vertrocken; dit ſtaat vaſt:
VVaar heen, is onbekent. Men raadt, men giſt, men taſt,
En ſlaat'er na, en reede om 't ergſte te gelooven,
Geeft voor, dat zy zijn heene, om 't Gulde vlies te rooven.
Deez' vvaan vervult terſtont den Koning met veel ſchrik,
Die 't reedtſte krijgsvolk hem in eenen oogenblik
By een doet roepen, en na 't offervvoudt toezenden,
Om 't onheil, dat hy vreeſt, van zijne kroon te vvenden.
My preſt hy in der yl na u toe ſtrandevvaart,
Om u te melden vvat ten Hove ons vveedervaart,
Met uitgedrukte laſt, om, zonder tijdt te recken,
Met uvv' gevvapent volk na Mavors vvoudt te trecken.
Abſ. Men volgh dat hoogh bevel.
Sty. Men ſpoeye dervvaarts aan
Hier op te ſlapen quame ons bey te duur te ſtaan.

XI. TOONEEL.

Juno, Iris.

't Gaat vvel. Vrouvv Venus neemt der Grieken zake
Ter harte. Een voorvvint blaaſt in 't ſtaande laken,
En onſe kiel bruiſt vlak voor ſtroom door zee
Met ruimen ſchoot. Zy hoopt eerlang de ree,
Bezaligt met het Gulde vlies, te kuſſchen,
En in 't genot dier buit haar' luſt te bluſſchen.

Ma

Maar houdenvve echter in 't gezvvollen zeil
ßen vvacker oogh, en ſlaan vvel ſcherp de peil
Der diepten gade, op dat geen ſtorm opſteeke,
Die met een ſlingerſlag onz' voortgang breeke,
Oft vverpe door een dvvarrelvvindt ons ſchip
Op een onzichtb're droogte, oft blinde klip.
Godt Mars neemt euvel, en vvil geenſins lyden,
Dat Grieken door dien roof zijn vvout ontvvyde.
Hy vvet zijn' ſabel, om hunn' togt te loor
Te ſtellen. 'k Volg dan deezer Prinſſen ſpoor
Na 't offervvoudt, om daar met onze vvieken,
En tegen hun, en 't ongediert, de Grieken
Te decken, en te redden in den ſtrijdt.
Dat vvigtig vverk vvil brein, en hart, en vlijt.

Einde des derden Bedrijfs.

IERDE BEDRYF.

TOONEELVERSIERING.

Het water van de ruime Euxinſche zee, welk zo verre, als der Anſchouweren ooghſtralen reiken mochten, het tooneel overſwalpte, en ſpoelde, ligt weghghezonken, en daar is maar zo veel ergebleven, als vereiſcht wort, om af te beelden een arm n de riviere Phaſis, die dwars het ſpeeltooneel over, ten ederzyden door rotſen heen, komt ſtroomen, des zelfs or van de achtergront, en van Mavors afferwout een mid-lmatige ſlip, die zy omart, en tot een eilant maakt, af-ydende. Men ziet, hier en daar, tuſſchen en van de ſteen-ippen af, groote vlieten nederbruizen, welke den ſtroom, or hare toevloet, doende ſwellen, geſtadig verſche ſporen even an zynen ſterken loop. Zyne oevers ſtaen ten weder-

 kanten

kanten met kreupelgroen, en ruighte van lisch en laage elzen, en ander slagh van heesteren doorgaans beboordt en bezet. In 't midden rijst uit het water een kleene brug, van dry hardtsteene boogen, daar men met zes trappen van de zelfde stoffe opklimt, en die zoo smal is, dat zy naauwlijks twee menschen neevens elkanderen toegangh verleent na het Eilandt, dat an gins zijde des waters zich opdoet. De Krijgsgodt zijn wout valt hier op het dichtste. Abeelen, berken, eiken, esschen, îpen, dennen, en pijnen ander slag van wilde boomen, die de bosschen beminnen, in 't wildt heen gewossen, en hoog en breedt opgeschooten, zijn met haare takken zo vast door elkanderen gestrengeldt, en met elzen, en andere heesterachtige planten, en struiken overweven; dat het oogh, 'k laat staan het licchaam, daar nergens doortoght weet op te spooren. Op dit Eilandt hangt het Gulde vlies, van Phryxus den Oorlogsgodt toegewijdt, daar 't bewaakt wordt door de twee ongetemde Stieren, en den nimmer sluimerenden Draak, die Circe en Medea door haare sterke konst daar op schildtwacht gheplant hebben. Hoe scherp het nieuwsgierigh oogh met zijne straalen ook omsnuffelt, het verneemt nochtans geen van allen, zo luttel doorzichts laaten telgen en loof. Men ziet niet dan stammen, en bladeren hol over bol door een ghestingerdt. Eevenaleens staat het ook met de voorgrondt des Tooneels geschapen, behalven dat zy in 't midden een ruim plein, gelijk als een toegang na de brugh, met geenige ruigte belemmert, welk ten wederzijden tusschen twee heemelhooge

uuren van groen beslooten light. Dit dicht bewossen woudt, door de rotsen, en den stroomvliet in deezer oegen van een gescheiden, verschaft den oogen geen nvermaakelijk inzien: de schraale graauwte der rotsen p de heughlijke groente der boomen aartigh afsteekende, n de zilverachtigheydt der riviere door de bruinheidt der chaduwen helder heenschitterende.

Dit angenaam gezicht krijgt een nieuwen nadruk, als nen den Krijgsgodt Mars, van den hoofde tot den voeten n 't blanke staal beklonken, en beschaduwt met een ondel bloedtroode pluimen, van de wolken ziet neelerstygen, hebbende zijne eene voet gevest op zijne star, n de andere los in de lucht. Zijn verstoordt gelaat eeft genoeghzaam te kennen, dat het gevaer, welk zijn Gulde vlies loopt van geroofst te worden, zijn forssen inborst praamt, en dat hy om geenige andere oorzaak van den heemel afdaalt, als om dat te beschermen, en Goden en menschen, die daar op toeleggen, den voet dwars te zetten.

I. TOONEEL.

Mars.

AL 't Heemelsdom streest mijn' begeerte tegen;
Geen Godt, of toont zich Griekenlandt genegen,
Dan Phœbus, die Æëtes zijnen zoon
Handthaaven vvil op Kolchis zeeteltroon,
En voor de klaauvv der roveren behoeden
Het Gulde vlies. Maar hy 's te slap van moede,
En, staande slecht ten hoof met zijn geslacht,

Wordt, waar hy heul zoekt, trotſelijk veracht.
My werpt men 't noodtlot voor. Daar ſtaat beſlooten,
Dat Jaſon met zijn' Helden, reisgenooten,
Dien rijken ſchat, mijn' Godtheidt toegewijdt
In 't offerwoudt, weghvoeren zal, in ſpijt
Der ſterke ſchildtwacht, en daar meê heenſtrijken,
Vol glorie, na de Griekſche koninkrijken.
Godt Phœbus duikt, en zwicht, en geeft het op:
Maar niet godt Mars: hy is te kroes van kop,
Te fors van inborſt, en zoo niet te paayen
Met beuzelen. Hy wil het ſlagſwaardt zwaayen,
En ſtribbelen zo tegen 't Noodtlot aan,
Verdaadigen het Ramsvel, wederſtaan
Wat roovers dat hoogwaerdig pandt beloeren,
En uitzijn, om 't zijn offerwoudt t'ontvoeren.
Schoon 't ganſche Godendom de Grieken draagt,
Daar dient nochtans een oorlogskans gewaagt,
Om, is 't vergeefs ons onheil te beletten,
Ten minſt' dien buit hen duur betaalt te zetten;
Zulks Grieken ſonder ſmert niet triomfeer'.
Maar uit den hoogen ſtrijkt een wolke neêr,
Die na der aard' voert eenig' hemellieden,
Om mijnen vyanden de handt te bieden;
Ik wijk, en dek mijn' Godtheidt met den ſchijn
Van Phryxus, om zo onbekendt te zijn.

Onder dit zeggen van den krijghsgodt Mars daalt, met een lieflijke zoetluidendheidt van geſpeel en gezangh, van liever leede uit de lucht een wolk, de ganſche breedte des Tooneels beſlaande, welke op de grondt nedergeſtreken zijnde, in 't midden ſchift, en zich in twee deelen ſcheidt, die wederzijdts weêr na boven drijvende op het Tooneel laaten Medea, en Jaſon, elk op eene boomſtronk ſlaapende, met Merkurius aan Jaſons, en Kupido aan Medeas zijde.

II. TOO-

II. TOONEEL.

Merkurius, Kupido, Medea, Jason.

Kup. GHy vlugge Majas spruit, herout der Goden,
Godt Jupiters geswinde en trouwe bode,
Merkuur, mijn waerde neef, heb dank, dat ghy
U, op mijn' beê, Medeas tovery,
Geluſten laat door uwe slangeroede
T'ontzenuwen, heldt Jason in uw' hoede
Te nemen, en van 't roemrijk Grieken af
Te wenden 't leedt, door Kolchis scepterstaf,
Dien dapp'ren Vorste, en synen reisgenooten
Door hulp der hel beschooren, en beslooten.
Mijn' dankbaarheidt verlangt na stede en stondt,
Om te bekrachtighen door 't werk mijn' mondt.

Merk. Kupido, hartenvoogdt, wiens handt met booge,
En flitsen van ontzaggelijk vermoge,
Lucht, aarde, en zee, en hel, en hemel dwingt,
Mijn' gonst, beweezen an heldt Jason, dingt
Geensins na loon, veel min u te verbinden
Te mywaarts. Neen, de liefde tot mijn' vrinden,
Mijn zucht tot Grieken dreef my hier toe aan.
Nu dagvaardt my mijn ampt weêr hier van daan
Ten hemel, by den Koning van de Goden.
Zijn' donderstem my t'hemwaarts heeft ontboden.
Men brenge dies ten eind' dit toverwerk,
Op dat ik heenstreef weêr na 't hooge zwerk.

Kup. Medea rijs, rijs uit uw' swijmelinge,
Verwin de dampen, die uw' brein bevinge,
En noch so vast uw' sinnen voor een wijl
Gekluisterdt houden, door mijn' minnepijl,
Die met een vlammenstraal uw' borst doorgriefde.
Koom tot u self, en gloey in Jasons liefde.

Mer.

Mer. Schud af de boeyens van uw' ſlaap : ik raak
U, Jaſon, met mijn' ſlangeroede ; ontwaak.
De toverſlaap moet voor haar' krachten zwichten :
Zy kreunt zich geen heillooze ſluimerdichten,
Die bleeke ſchimmen rukt uit d'yz're klem
Des doodts. Verban, op 't klincken myner ſtem,
Uw' diepe vaak : Rijs op, wilt tegentreden
In allen ootmoedt, en dienſtvaerdigheden
De Rijksprinſſeſſe, die, verzacht van zin,
Uw' min bekroonen wil met wedermin.
Kup. De kracht der ſlangeroê vangt an te werken.
Mer. Medee bekomt. *Kup.* Men voegh' zich, om te merken,
Wat uitſlag d'eerſte ontwaakingh nemen zal,
Wat an een kant. *Mer.* Zy rept haar' handen al;
Zy licht haar hoofdt. Daar roert zy mondt en lippen.
Kup. Men luiſter, wat haar' tonge wil ontſlippen.
Med. ſluimerende. Helaas! Medea, ach! vvat dolheit ging u aan,
Dat ghy heldt Jaſon vvreedt na 't leven hebt geſtaan,
Een heldt volſchapen van den hoofde tot den voeten,
En dien ghy mint. Hoe ſtaat u dit vergrijp te boeten?
Wat blaauvver onſchuldt voor te vvenden tot verſchoon?
Een teere maagdenhandt, een oorloghsheldt te doon?
't Is buiten maaghdenſchaamt'. Wat vveêrmin kondt ghy hoopen?
Wat koeling in uvv' brandt? 't Wil u al tegenloopen.
Mijn forsheidt lijdt dat niet. Ik daag mijn konſt te help;
Haar zvveeren vveêrmin baare, oft mijne vlammen ſtelp'.
Mer. 't Gaat vvel.
Kup. Mijn' brandt is door haar bloet gevlogen,
En dempt haar trots. *Mer.* Daar opent zy haar oogen.
Kup. Vertrekken vvy. 't Redt voort zich zelfs. *Mer.* Ik ſpoê
My hemelvvaarts. *Kup.* En ik na Moeder toe.

Dit ghezeght hebbende, vlieghen Merkurius en Kupido kruiswijs voorby malkanderen na de wolken.

III. TOO-

III. TOONEEL.

Medea, Jason.

Med. WAt ſnort daar ſnel voorby my heen op vlugge vvieken ?
Maar houdt ? vvat 's dit ? vvaar ſta ik ? in vvat oordt ? in Grieken,
Oft Kolchis ? hoe ? dit ſchijnt Gradivus offervvoudt.
Gins drijſt het Eilandt, daar an 't godtgevvijde hout
Het Gulde vlies hangt, in 't verdek van eikenbladeren.
Wie zit hier op deez' ſtronk, en ſluimert ? Laat ons naderen,
En 't onderſtaan. Helpt Goôn ! 't is Jaſon. Ach! vvat Godt
Oft Ongodt heeft ons hier vervoert, mijn' konſt ten ſpot.
Mijn toverye ligt te laeg, en loopt my tegen ;
Mijn fierheyt ſtrijkt het zeil ; de Min praalt met de zegen.
Maar Jaſon rijſt. Hy zvveemt geen menſch, maer eêr een God,
Van vveſen, en gelaat. *Jaſ.* Mevrouvv', op uvv ontbod,
V Velk my een vvet verſtrekt, ben ik ten hoof gekoomen,
Geleidt door Phryxus.... Maar, vvie heeft het hof in boomen,
En boſch herſchapen ? Zijn dit merken uvver konſt ?
Oft liegt mijn oog, en dool ik?
Med. Neen, een hooger gonſt,
Als mijne, u heeft beſtraaldt, en ons tot hier gedraagen.
De Mingodt, uit de lucht geſtegen, ſchept behaagen,
Uvv' zaak t'handthaaven, en bevord'ren uvv' geluk.
Jaſ. Ach! vvou die God uvv' hart vermurvven, 't ſou mijn' druk
Verzachten. Grooter heil kon nimmer my gemoeten !
Med. Indien mijn' vvedermin uvv' pijnen kan verzoeten,
Zoo mildt een zegen ligt uvv' liefd' te beurte viel.
Een Godt, mijns ondanks, buigt reê t'uvvaarts deeze ziel :
Maar uvve min zo ſterk niet oogt op vvederminne,
Als vvel op 't Gulde vlies, vvelk gy niet ziet te vvinnen,
Dan door mijn' byſtandt. Maar Medea is te trots,
Te hoog gebooren, om dus ſmaadelijk, dus ſchots,
Bemindt te vvorden, oft te minnen. Ban die hoope,

Ik koop

Ik koop geen minnaar, en ik ſtaa noch min te koope.
Hy minn' my om my ſelf, die hoopt op wedermin.
Jaſ. Zo doe ik. Uvv genot is 't oogwit van mijn' zin.
Medeas weêrminne is het doel, waar na ik ſchiete.
Med. Welan: Ik min u, en ghy ſult Medee genieten.
'k Zal koning Styrus, mijn' verloofden bruidegom,
Doen afſtaan van ſijn recht; blijf in dit koningdom,
Vergeet uw' vaderlandt, en ouders, die u baarden,
En wil tot deſe prijs mijn' handt op trouwe anvaerden.
Jaſ. 'k Anvaerde tot die prijs uw' trouwe, ik liet mijn landt
Om u, Prinſſes; ſo 't my gedyde tot geen ſchandt,
Die, ſo gy Jaſon mint, gy van ſijn hals moet weere.
Het Noodtlot hecht mijn' roem, dat ik te rugge keere
Na Grieken, trots bepronkt met Phryxus Gulde vlies:
Mijn eer hangt an die winſt, mijn' ſchand' an dat verlies.
Zal ik mijn landt, en my, en myner reisgenooten
Heldthaftigheidt van ſulk een luiſterglans ontblooten?
En ſal Prinſſes Medee dan Jaſon ſonder eer
Ten bedtgenoot ontfaân? die ſmaadt de hemel keer'!
Hoe wou ganſch Kolchis van dat ongerugt gevvaagen?
Hoe ſou Medea ſelf dien laſter konnen draagen?
't Smert my reê ſelf, dat ſulk een Rijksprinſſes haar' handt
Op trouvv ſou geven, an een man beſmet met ſchandt.
Med. Maar ſmert het u niet, dat een heldt, ſoo hoogverheven
In deugdt, als Jaſon, een Prinſſes zijn' trouvv ſou geven,
Die vaders ſcepter heeft verraân, en vaderlandt,
En ſich beſoeteldt met ſoo godtvergeeten' ſchandt?
Jaſ. Het heil van vaders ſtaf ſtaat an geen Vlies gebonden,
Schoon Phryxus nachtſchim vaak by ontijdt zulks verkondde.
Geen ſchimmenſpokery verbluſt een kloek verſtandt.
De troon van Kolchis niet geſchraagt vvordt van dat pandt.
En deeſ' heldinnedaadt, voor laſteren en ſchelden,
Bekroont de glorie van behoedſter deſer helden.
Uvv' roem op ſulk een lof ten hoogen hemel draaft.
Een Rijksprinſſes, met ſo veel deugt en glans begaaft,
Wil, als een morgenſtar, in Griekenlandt opdaagen,

En

En tegenſchitteren onſ' ouderen en maagen,
Vervvelkomt van hunn' dank, gedraagen van hunn' gonſt.
Ganſch Grieken, vvoonplaats van de Wijsheidt, ſal uvv' konſt
Verbaaſen. Voor die zon vvil alle dvvaalſtar ſvvichten,
En duiken, en zijn licht ontleenen van die lichten:
Zo dat, in plaats van ſmaadt, gy daar in eer, en min
Zult angebeden, en gevierdt zijn, als Godin.
Med. Vergeten pligt, en ſtaat, en ſtam? verlaaten vader,
En vaderlandt, en broêr, en bruidegom te gader?
En volligen met u, een vreemdeling, op zee
Door vvater, vveêr, en vvindt, een onbekende ree?
O neen, mijn hart ſmolt ſtraks, benepen met berouvven.
Jaſ. VVat laat gy toch? deeſe ongezegende landouvven,
Dit onbeſchaafde volk, een vader, die u hardt
En onmeedogend valt, een broeder, die u ſart,
En trapt, en treedt: vvaar voor de Griekſche koninkrijken
U open ſtaan, geenſins by Kolchis te gelijken.
Daar bloeit een rijker landt, daar groeit een milder vrugt,
Daar vloeit een held'rer nat, daar gloeit een zoeter lucht.
Geen ſcherpe vvinterkouvv ſnerpt daar de teere leden.
Daar praalen heerlijker gebouvven in de ſteeden,
Getimmert na de konſt op regelen en maat.
Daar zvvieren netter kleên, en zeden lanks de ſtraat.
Beſchaaftheidt, en vernuft pronkt daar, ter hooghſter trappen
Geſteigerdt, en munt uit in vvijsheidt, vvetenſchappen,
En kenniſſe van al, vvat met zijne opperkreits
De hemel houdt omarmt. Wie zo vol onbeſcheidts,
Zoo raad'loos, die dit niet voor Kolchis koos, en ſtelde?
Voor uvven broeder vvint ghy all' deez' oorlogshelden,
Mijn reisgenooten, rijk van roem, van vvelke'er geen
Voor eer niet ſchat, de plaats uvvs broeders te bekleên.
Al ons vervvantſchap zal, als bloedtvriendt, u antrekken,
En enten in zijn' ſtam; ik ſelve altijdts verſtrekken
Voor vader, bedtgenoot, en halsvriendt, die u acht,
En eêrt, en viert, en dient, en mint, en lieft, en tracht
Niet meerder, als na uvv behagen zich te voegen,

En eêr te ſterven, dan u treff' het kleenſt' misnoegen.
Prinſſes, vergun zijn' beê een minnaar, die u ſmeekt,
Wien, zo ghy hem den nek toekeert, het harte breekt.

Med. De vogelaar ſpant voor 't gevogelte op zijn' netten,
En lokt, en fluit, en zet al, vvat hy by kan zetten,
Tot hy 't daar in beknell'. 't Gediert, dat aas verhoopt',
Zijn' vvuſtheidt met de doodt, oft vankenis bekoopt.
De looze minnaar volgt des vogelvangers ſtappen,
Hy vleit, belooft, en doet ſchoon voor, om te betrappen
D'onnooz'le, die hy vrijt. Hy heeftze naauvv bekoordt,
Of al zijn minnevuur vervliegt, gelijk zijn vvoordt.

Jaſ. Een oprecht minnaar vveet van vvaalen, nocht veranderen.
De knoop die zijn' beminde en hem hecht an elkanderen,
Trotſt allerley gevveldt: zy breekt, gaat los, nocht ſlijt
Door vvedervvaardigheên, nochte ongenaân der tijdt.
Prins Jaſons min ſtaat pal; Medea in zijn' zinnen
Te diep, om immer uit te gaan. Loont ghy zijn' minne
Met vveedermin, hy ziet geen grooter heil te moet':
Ontzegt ghyz' hem, hy ſterft, daar hy u valt te voet.

Med. tegen Jaſon. Rijs Jaſon. *by zich zelfs.* Ach! hoe vvort mijn' ziel beſtormt, bevochten!
De reeden trekt haar hier, en gins de minnetochten.
Ik zie het nutſte, en 't beſte, en 't eerlijkſte voor my;
Maar liefde dvvingtme al dat te zetten an een zy,
Te vverpen in den vvindt. Zy plant haar hiel der Reeden,
Baldaadigh op den nek: die ligt getrapt, getreeden,
En overvveldigt, en ruimt haar de zeege, en 't veldt,
Daar hy als dvvinglandin mijn' vvil de vvetten ſtelt,
Mijn hart buigt na haar zin, en van haar handt doet draven,
't Welk, afgefoltert, nu maar uitziet na een haven,
Daar 't na zo byſt'ren ſtorm uit deeze barning land'.

tegen Jaſon.

Wel an, helt Jaſon, 'k vvil het vvagen. Daar 's mijn' handt
Op trouvv, geef my vveêr d'uvve, en zvveer, met dieren eede,
My nooit, om lief nocht leedt, te laten nocht te treeden.

Jaſ. Ik zvveer by Hekate, by Styx en Phlegeton,

By

y uw' Grootvader, d'albeſpiegelende zon,
y d'Echtgodin, en by de Godtheidt dezer wouden,
at ik mijn' trouwbelofte u eeuwighlijk ſal houden,
ft zo 'k ze ooit breeke, dat my dan ten ſchaâ gedy'
e winſt des Vlies, en ik verdoemder ſtraffe ly',
s ooit meineedige trouwbreekers quam beſtelpen:
dat uw' konſten, die nu reedt ſtaan my te helpen,
y met een helſchen brandt vervolgen tot der doodt,
n niemandt redden wille oft konne in zulk een noodt.
. Ik ben voldaan. Vertoef; mijn' konſt wil 't padt bereyen,
elk u ter zeege, en winſt van 't Gulde vlies zal leyen.
Wijk voor een korte pooze, en koom zo daadtlijk weêr.
Ga heen voorſpoedigh, en voorſpoedigh weederkeer.
Maar wat gewemel, en geblicker door de bladeren
ertoont zich ginder? Het zijn oorlogsliên. Zy naderen
et offerwoudt, recht toe, recht an: zy zijn in 't ſtaal
eklonken: beukelaars, en helmen van metaal
fſteeken in de zon. Ha! 't zijn mijn' reisgenooten!
at of hen jaagt? Hen heeft het wachten licht verdrooten.

IV. TOONEEL.

Mars in de gedaante van Phryxus, Jaſon, Telamon, Peleus, Zethes, Kalaïs, Rey van Vlieshelden.

rs. Hier rijſt het Eilandt uit den ſtroom van Phaſis, daar 't
Goudthaerig Ramsvel, in Gradivus wout, bewaart
Vordt van den fellen Draak, en nooitgetemde Stieren.
y moet vermeeſt'ren eerſt deez' dry verwoede dieren,
ie heen wil ſtrijken met dat koſtelijke pandt.
w' dappere oorlogsdeugdt voorheenen heeft vermandt,
edrochten, reuzen, en krijgshelden trots ter wapen,
n teegen Perſes in den ſtrijdt zich te rechtſchapen,
e braaf gequeten, om nu voor dit ongediert
e zwichten. Pallas, wiens beleidt my t'uwaarts ſtiert,

Zal u hulp bieden, en met volle zege kroonen.
Daar ligt de brug, trekt an, en wilt u moedigh toonen.
Tel. Geen moedt gebreekt ons, en wy vreesen Draak noch Stier.
Wel an.... Maar Jason, hoe? *Jas.* Wat jaagt de Helden hier
Tel. De winst van 't Vlies, die ghy schijnt te verwaareloosen.
Jas. Mijn' komst heel anders tuight.
Tel. Die tuige uw minnekoosen
Alsge u, van ons, ter sluik, na de Prinsses begeeft.
Jas. Die wil ons helpen, en my zulks verzekert heeft.
Tel. In 't graf, na 'k gis. VVat heil staat ons van haar te wachten
Jas. Zy wil door konst en kruidt de helsche dommekrachten
Der Stieren temmen, en doen sluimeren den Draak.
Tel. Verraân haar Vader, en handthaven onze zaak?
't Betaamt geen dochter, en veel min een rijksvorstinne.
Jas. De min beheerscht haar' ziel. VVat buight niet voor de minne?
Tel. Medeas forsheidt, en wien d'eer ter harten gaat.
Jas. De min, die anhoudt, eer en trots ter neder slaat.
Tel. Ghy hebt dus lang gemindt, en wont noch niet metallen.
Jas. De boom veel slagen tart; de laatste doet hem vallen.
Tel. En desen trof uw' bijl juist op dit oogenblik.
Jas. 't Moet eens de laatste zijn; het lot loopt wonderlik.
Tel. 't Is vvaar: Maar.... *Jas.* Voeden dan de Helden quaadt vertrouvven?
Pel. VVy duchten, dat het ziet, om d'anslagh op te houvven.
De minnekozery, en liefde op ongriekfch schoon
En rijksprinsessen is heldt Jason zo gevvoon,
Dat, daar hy tvvee jaar sleet by Lemnos Koninginne,
Hy vvel vier jaren hier zou in Medeas minne
Verspillen, zo men hem dien teugel vieren vvou.
Jas. 'k Eisch maar een uur, en dat verzekert u mijn' trouvv.
Pel. Reedts hebtge onnut daar zo vele uuren in versleten,
Dat, vvat dit uur zal doen, zeer licht staat af te meten.
Dies acht ik oorbaar, dat men voortvare, en niet rust.
Ghy moogt Medea hier oppassen zo 't u lust;

Maar

Maar denk vry, dat men u vvil voor verlaater reekenen.
J. Geen mensch zal ooit mijn' naam met zulk een schantvlek teekenen.
Ik vvil u voorgaan, heb ik u ooit voorgegaan.
Alleen blyve iemandt hier van ons op schildtvvacht staan,
Om dit der Rijksprinsesse, als zy verschijnt, t'ontdecken.
T. Helt Kalaïs gelief die schildtvvacht te verstrecken.
K. Ik voeg my na uvv' zin, schoon met mijn' tegenzin.
J. VVy ons na 't Eilandt toe, op dat men vverk beginn'.

Na dit zeggen gaan Jason, Telamon, Peleus, Zethes, en alle de andere Vlieshelden (behalven Kalaïs, die staan blijft) geleidt van den Krijgsgodt Mars in schijn van Phryxus, na de brugh, die over de rivier Phasis geslagen, overgangh verleent tot op het betoovert Eilandt; welke, terwijl Jason op- en overgaat, wederhoudt Mars alle de andere Vlieshelden om daar op te komen, die nochtans met alle kracht andringen, om hun Opperhooft gezelschap te houden, en na te volgen.

V. TOONEEL.

Mars in de gedaante van Phryxus, Telamon, Peleus, Zethes, Kalaïs, Rey van Vlieshelden.

Mars. HOudt standt, ghy Helden; een alleen moet dit volbrengen.
Tel. VVy vvillen deel an d'eer. *Mars.* Godt Mars zal 't niet gehengen.
Staat af, en naakt geen brug. *Pel.* 'k Zeg, laat ons overgaan.

Jason over de brugh op 't Eilandt gheraakt zijnde, laat Mars de Vlieshelden daar na toe gaan; maar Telamon wil daar zo haest de eerste zijnen voet niet op zetten, of zy stort schielijk in, en verzinkt onder 't water wegh.

Tel. Hoe nu toe Phryxus; 't schijnt ghy uitzijt op verraân?
Mars. 'k Verraad u niet. Godt Mars, een' Heldt eischt uit u allen.

Die dit ten einde brenge, en d'eer te beurte valle,
Dat hy de Stieren temme, en overwinn' den Draak.
Tel. Ghy leidt ons om den tuin, tot ſteun van Schoonvaârs zaak.
Mars. Mijn woort is waar. *Tel.* Al lang genoeg ons opgehouwen.
Help ons op 't Eilandt, of ik ſweer, het wil u rouwen.
Mars. Ghy helden, hout gemak. *Tel.* Alsge onſen eiſch verricht.
Mars. Wat raadt? wat kans daar toe? De brugh in 't water licht,
En nergens vaartuigh, om daar over u te zetten.
Tel. Verrader uws geſlachts, dat u de donder plette!
Ik zal beproeven, of mijn ſtaal geen ſchim kan ſchaân.
Mars. En ik, of 't mijne niet kan 't uwe wederſtaan.

Alle de Vlieshelden, nevens Telamon, van leer getrocken hebbende, vallen zeer verwoedelijk op Mars an, die zich teghen allen ter were ſtelt, en allenks achter de boomen, en ruighten deinzende verdwijnt, en in zijn plaats Medea laat verſchijnen, die hare toveryen voleindigt hebbende, zich wederom by Jaſon meende te voegen, en door haar onverwachte ankomſt alle de Vlieshelden in verwondering brengt.

VI. TOONEEL.

Medea, Telamon, Peleus, Zethes, Kalaïs,
Rey van Vlieshelden.

Tel. HElp Pallas! wat wil dit? Prins Phryxus ſchim verdwenen,
En in zijn' plaats gezwindt de Rijksprinſſes verſchenen!
'k Bevroê 't bedrogh. Zy heeft zelfs Phryxus ſchim geſpeeldt,
En ons, geblindthokt door dat zweemſel van zijn beeldt,
Verraden, en met liſt van Jaſon afgeſcheiden,
Om een voor een ons op den vleeſchbank te geleiden.
Med. Wat 's dit, ghy Helden? dus het lemmer uit der ſcheê?
En op een teere maagt, die nimmer u misdeê?
Wat razerny verrukt u buiten 't ſpoor der zeeden?

Tel. Geen razerny, Prinſſes, maar billijk recht, en reden.
Med. Wat recht, oft reden, welke u anhitſt tegen my?
Tel. Die, onder ſchijn van gonſt, door helſche tovery,
Op vaders voorſchrift, heeft onze ondergang beſchoren,
En zich door Phryxus ſchim, ten afgronde uitgeſworen,
Dien anſlagh onderwindt; eerſt Jaſon troont by haar,
Ons herwaarts an; daarna hem voert in doodtsgevaar,
In Mavors offerwoudt, en ſnijdt den wegh ons allen,
Om hem te helpen, af, en doet de brug invallen;
Durft koels moedts vragen, vvat ons anhitſt tegens haar?
Med. Wat meltge? Jaſon op het eilandt? in gevaar?
Alleen, en zonder hulp? vvat rampſpoedt komt ons over!
Tel. Vervloeckte, veinſtge noch, daar ghy door uvv getover
Dit ongeval ons brouvvt, dat het u nijpt met ſmart?
Med. Ach Helden! hoe verkeert veroordeelt ghy dit hart?
Ik bid, vveêrhout my niet, om hem de hant te bieden.
Tel. Om hem te moorden. Neen, ghy tracht ons ſlechts t'ontvlieden.
Verſchaf ons Jaſon vveêr, oft ghy voldoet zijn' vvraak.
Med. Hoe nu? velt Grieken op een maagt haar' kling? ei ſtaak
Dit vvoeden: maak my plaats; vertrouvv me, ik ſal hem helpen.
Tel. Om 't leven brengen, en ons met zijn' doodt beſtelpen.
Neen, lever ons hem hier terſtont, of 't gaat 'er door.
Med. Ghy vvilt hem redden, en baant mid'lervvijl het ſpoor
Tot zijn verderf; doch ſchoon uvv' daân mijn' haat vervvecken.
Wil ik, nvvs ondanks, hem tot een behoedſter ſtrecken.

Medea, heeft zo haaſt dezen laatſten regel niet geſproken, of wort, uit het midden der Vlieshelden, die haar met uitghetoghene zwaarden omringt hebben, met een zwink opgenomen, en, over de rivier Phaſis, door de lucht, op het betoovert Eilandt gezet.

Tel. Help Pallas! *Pel.* Juno help! *Zet.* Wat ſlaatmen nu ter handt?
Med. Ghy Helden, zijt geruſt; en voegt u na het ſtrandt:
Maakt Argo zeilreede, om uit Kolchis fluks te vlieden

Na Grieken. Jasons min dwingt my hem hulp te bieden,
En door mijn' konsten met de winst van 't Gulde vlies
Zijn' roem te kroonen. Spoeyt maar heen: 't is tijdtverlies
Hier lang te marren. Op mijn woort; laat u toch raaden;
Wy volgen daad'lijk met dien rijken buit belaaden.
Pel. Heldt Jasons leven, en ons heil staan in uw' handt,
Prinsses; bestraalze met uw' gonst. Wy spoên na strandt.

VII. TOONEEL.

Telamon, Peleus, Zethes, Kalaïs, Rey van Vlieshelden.

Tel. HEt licht gelooven welft een breede brug tot schade,
En onheil; dies houd ik in geenen deel' geraden,
Op 't woordt der Toveres dit door te laten staan.
Pel. Wat vangt men oorbaarst, in dit ongeval, dan aan?
Tel. Men laate Kalaïs, en Zethes, op hunn' pennen,
Den stroomvliet over, straks de Rijksprinsses narennen,
Om Jason, zo haar' konst hem trotst, de handt te biên,
En, zoz' hem onderstut, geswindt te rugh te vliên,
Om alle quaadt vermoên, en vrees in ons te stillen,
Die midd'lerwylen langs den zoom opspooren willen
Na vlot oft schuite, op dat men over 't water zett'
Op 't eilandt, 't zy dien togt hunn' weêrkomst ons belet.
Pel. Ik keur het goedt. Wat dunkt den Helden.
Kal. Geen gelegenheidt
Ten dienst der maatschappy, daar heen helt uw' genegenheidt,
Mishaaght ons.
Zet. Spreekt maar, en wy vliegen van uw' handt.
Tel. Streeft heen dan, en verwacht ons t'uwen onderstandt.

Einde des vierden Bedrijfs.

VYFDE

YFDE BEDRYF.

TOONEELVERSIERING.

DE rotſen, en de riviere Phaſis, welke daar door heen het toonel overſtroomde, zijn verdweenen, en'er vertoont Zich niet, dan an alle kanten een dicht en donker woudt van allerleye wilde boo-
en, zonder ordre en opſicht heen waſſende, en zo door el-
anderen gevlochten, dat het licht af te nemen ſtaat, dat'er
veinigh gewandel van menſchen, en noch veel min gerit
an paerden de telgen kreukt, ofte de ſtruiken vertreedt.
Behalven dat het godsdienſtig ontſag, welk men den Krijgs-
ooght Mars toedraaght, verbiedt, dat men geenige boo-
nen ſnoeye, nochte bejaarde ſtammen nederhakke, zo
naakt zelfs de ſchrik en vreeze voor de dolle Stieren, en
len vuurſpouwenden Draak, en ander vergiſtig gedierte,
velk nevens hen daar huishoudt, het tot een baare, en
naare woeſtijnye. De heemelhooge kruinen, en breedt uit-
geſpreide kroonen der boomen weeren het licht der zonne
laar alſins uit, en op zeer luttel plaatſen boort maar een
laauwe, en dunne ſtraal door de bladerrijke telgen, die
onder alle de bruine ſchaduwen een akelige ſchemeringe
veroorzaakt. Hier en daar ligt een hooge ſtam, door de bul-
derende winden om verre geworpen; ofte van den blikſem
ter neder geſlagen, blijvende met zijne takken in zijn ge-
buur hanghen; ofte van ouderdom vermolſemdt en ver-
gaan, in't midden an twee ofte meer ſtukken doorghe-

 broken,

broken, laatende, omtrent eene mans langte boven de aarde, noch een verrotte ſtomp ten gronde uitkijken, en het overighe an zijnen voet hebbende leggen. De wapens, ſpeeren, helmen, en ſchilden, van die hunne reukelooze ſtoutheidt, van het Gulde vlies te willen winnen, met de doodt bekocht hebben, gehecht tot pronk an de hoogſte takken van deeze boomen, verſtrekken noch byzonderlijker merken, dat dit een ſlip van Mavors offerwoudt is, en op het betoverdt Eilandt ſtaat. De grondt is t'aller weegen dicht met kreupelgroen, en ruigh gewas begroeit, uitgezeidt op eene plaats, alwaar zich een taamelijk groot en rondt plein vertoont, uit het midden van 't welke een ſteilen en dikken eikeboom opſchiet, over wiens lijvighſte tak het Gulde vlies hangt te ſchitteren, glinſterigh afſteekende op de bruine groente, en duiſtere ſchaduwen. An den voet verneemt men ter neder geſtrekt zijn nimmerſlaapenden bewaaker, den afgrijſſelijken Draak, door Circes en Medeas maghtig toverdicht daar vaſt geketent, wiens oogen, gelijk twee koolen vuurs, ſtaan en ſlonkeren, en zonder mat worden gheduurighlijk heen en weêr draayen. Door de takken en bladeren van dit dichte woudt vertoont zich, hier en daar, in't verſchiet de Euxinſche zêe, nu bedaart van de voorgaande ſtorm, en verlangende op zijnen rugh het zeeſchip Argo, dat weêr na ſtrandt geſtooken is, en zeilreê licht te wachten op Jaſon met den buit, daar hy na ſtreeft, behoude na huis te voeren.

Juno, en Venus, met den Minnegodt vergezelſchapt, hebben zich herwaarts vervoeght, om dien manhaften

orloghsheldt, door haare gonst en bystandt, den wegh te anen, terwijlen Pallas op Mavors akkerveldt hem moedt macht byzet, en een wacker oogh in't zeil hout, dat m de Krijghsgodt gheen teghenspoedt brouwe, en al hare wezene hulp vruchteloos in't zandt doe storten.

I. TOONEEL.

Juno, Venus, Kupido.

uno. HIer groent het offervvout, Godt Mars geheiligt,
Daar 't Gulde vlies bevvaakt vvort, en geveiligt
Voor roovers klaauvv, door fellen Stier, en Draak,
Wiens blicken nooit besluimeren van vaak.
Daar hangt het an dien hooghbejaarden eiken,
VViens lyvige armen schier het zvverk bereiken,
Te schitteren, met straalen van fijn goudt,
Door bruine schaduvven van 't dichte vvoudt.
De schrickelijke Draak, door heilloos dichten
Gekerkert op de vvacht, volbrengt zijn' plichten,
Daar hy ter aarden, an den voet des booms,
Ligt neêrgestrekt. Wat helt zou niet, vol schrooms,
Op 't biezen van dat wangebroedtsel yzen?
Wat oorlogsman 't haer niet te berge rijzen,
En 't bloedt in 't lijf bevriesen, gansch vervaert,
Die 't oogh slaat op dien vreesselijken staert,
Zo dik, en lang, vol kronkelende krullen;
Dat grouwzaam lijf, dat Argo wel zou vullen,
Met blaauwe schubben om en om bezaaidt;
Die gloeiende oogen, die hy wendt, en draait,
Steedts heene en weder, en staan slonkerbranden
Met rooden gloedt; die holle keel; die tanden,
En kieze, en klaauwe op moordr geschérpt, en heet;
Die vleêrmuisvlogelen, zo lang en breedt,
Doorgiftigt van zo doodelijke krachten,

Dat al, wat zy beſchaduwen, moet ſmachten.
Een heldt, die 't dier durft onder oogen zien;
Een Godt, die 't zeegerijk het hoofdt kan biên,
Ven. Hoe zeilt heldt Jaſon dan dien hoek te boven?
Ik ducht, hy ſchipbreuk lyde, en zink', bedoven
In deeſe onſtuime zee van arrebeidt,
En doodtsgevaar: Zijn' heldendapperheidt,
Hoe hoogh in kracht, te kort ſchiet, en wil zwichten.
Juno. Prinſſes Medea, met haar' toverdichten,
Strekt hem een beukelaar. Haar' milde gonſt
Heeft all' de ſchatten van haar' diepe konſt
Voor hem ten beſten; en zijn dierbaar leeven
Raakt haar te na, om dat ten roof te gheeven
An Draak, en Stieren; ſint haar hart, gheraakt
Van uwe vonken, in zijn' minne blaakt.
Hy, over dit gedrocht, zal zeegepraalen,
En van dien boom dien rijken buit af haalen,
En ſtreeven door dit barnende gevaar,
Van geenigh menſch t'ontworſt'len zonder haar.
Zy biedt hem reedts haar' hulp op Mavors acker,
Daar hy de Stieren ſpant in 't juk, en wacker
Te keer gaat voor de ploegh, die 't veldt doorſnijdt,
Daar 't zaadt in moet, welk, opgegroeit ten ſtrijdt
Met ſchildt en zwaart, hem wil verwoedt beſpringen.
Minerve een oogh in't zeil houdt, om te dwingen
Hun woeden, zo haar' konſt ontviel den Heldt.
Daar komtze al an. Haar bly gelaat voorſpelt
De zeege. Jaſon heeft het veldt behouwen.

II. TOONEEL.

Juno, Venus, Pallas, Kupido.

Juno. Hoe is 't? *Pall.* Na wenſch.
Jun. Gelief het ons t'ontvouwen.
Pall. Heldt Jaſon, met Prinſſes Medee verzeldt,

Zijn'

Zijn' voet naauw zette op Mavors ackerveldt,
Na 't weſt van 't offerwoudt, van Phaſis boorden
Bemanteldt na het ooſt, of uit den noorden
Quam ſchielijk bliksemen een ſchitt'rend licht,
En ſloegh den Heldt in 't onverſaaghdt gezicht.
Een vvolk van gloedt en damp, van vlam en nevel,
Afgrijſ'lijk geſchaakeerdt, likt eerſt den gevel
Der ſtal; beſtelpt daar na het dak, en ſtroomt
Ten leſten na het zuiden langs 't geboomt.
Gelijk uit eene wolk, twee blikſemſtraalen,
Geſlingerdt van Jupijn, ſnel neederdalen,
En ſtorten op ſteenrotſen, bergh, oft boſch:
Oft als twee winden, van hunn' keetens los
Geborſten, hollen langs de peekelvloeden,
En, ſonder breidel, op de baaren woeden:
Zoo ſtuiven bey de Stieren ſnel ter ſtal,
En vuurwolke uit, den acker over, al
Vervaerlijk bulkende, met kromme ſprongen;
En werpen vaſt, uit gloeyendige longen,
En brandend inghewandt, door neuze, en mondt,
Een ſtroom van rook en vlammen, die in 't rondt
De lucht bezwalkt, en 't aardtrijk zet in vonken.
't Gevogelt van den hemel ploſt, verdronken
In dien vergiſten miſt, op 't ſmeulend zandt,
En 't kruidt, verzengdt, ſtaat lichterlaage in brandt.
Dus komenze op den Heldt met kop're pooten,
En ſtaale hoorenen, dol angeſtooten,
En delven hem eerſt in een roode vloedt
Van ſmook en rook, van vlam, en vuur, en gloedt.
Gelijk op ſteile rots het buld'rend water,
En onweêr afſtuit, als, met hol geklater,
En wangelaat, de zee daar tegens barnt,
En kaatſt zijn brullend ſchuim tot an 't geſtarnt:
Zo vruchteloos en aarzelen, en ſchampen
Op Jaſon af de doodelijke dampen;
Het vuur wordt koudt van ſchrik, en ſpringt heel vlugh,

Op 't

Op 't zien van zijn bevloekten ſchildt, te rugh.
Den eerſten Stier, die op hem an komt ſpatten,
En meent hem met zijn' hoorens op te vatten,
En uit de lucht in 't zandt te ploffen, grijpt
Hy fluks daar by. Het dier, gekneveldt, ſlijpt
En wet zijn' krachten, om den klem dier vingeren
T'ontduiken. 't Wroet, en woelt, en pooght te ſlingeren,
Te ſchudden, t'zijnen necke af, dat ghewicht:
Maar ydelijk. De monſtertemmer light,
En leunt, met wapenen, en ganſchen lijve,
Het op den hals. Medeas dichten, ſtijven,
En zetten hem, en zwaarte, en ſterkte by.
Het beeſt ontvlamt van helſche razerny,
Loeit naar, braakt andermaal een wolk van gloeden,
Een nacht van zwavelrook, en ſlaat an 't woeden,
Schuimbecken, worſtelen, en beurt den Heldt
En wapens op, en holt'er meê langs 't veldt,
Vaſt heene en weêr: tot dat het, afgemarteldt
In 't endt van rennen, niet meêr tegenſparteldt:
Maar ſtil ſtaat, quiſpelſtaert, en duldt de koordt
Om hoofdt en hoorenen. Hy ſtouwt het voort,
En trekt, en wordt ſomtijdts te rug getrocken.
Hy zeegepraalt ten leſte, en leert het bocken,
En dulden 't kop're juk, en ſpant het voor
De ploegh. Medea hadt den and'ren, door
Haar' zvveeringen, tervvijl zijn' razernyen
Getemdt, zijn' kracht geknakt. Hy laat zich vlyen,
En, gaande zijn' vervvinnaar an de handt,
Inſpannen, na een luttel tegenſtandt,
In 't yz'ren ploeggareel, naaſt zijnen macker.
Godt Mavors uit een vvolk zagh op zijn acker
Dit ſpel vaſt an, en brult van dollen ſpijt,
En brandt van toorn, en vvoetheidt, maar verbijt
Zich, duchtende Jupijns gezagh t'onteeren,
En dat ik vvaakte, om zijn beſtaan te keeren.
Na dat dit vvildt gheſpan ghetemdt, ghetoomdt,
Stondt

ondt voor de ploegh, grijpt Jason onbeschroomdt
en teugel an, en neemt zijn spiets, en slouvvt'er
e Stierenjaght meê voort; hy stiert den kouter,
n 't angezicht, met vvijde voorens, snijdt
an 't nooit bebouvvde landt, vvaar in hy smijt
et zeldsaam vvonderzaadt van draaketanden.
e grondt, besvvangerdt van dat gift, de banden
an haren schoot ontgort, en met gevveldt
n 't baaren valt. Straks hoort men langs het veldt,
et ysselijk geschal, uit elke vooren,
et steeken van den kop'ren oorlogshooren;
Geklink van helm en schildt, vvelke uit der aard'
pbortelen. Men ziet geblink van zvvaardt
n panser, en een heir van yz're mannen,
'ol vvoede vvraak, op Jason angespannen.
Hy vlieght'er met een heldenmoedt op aan,
Hy valt an 't trappelen, an 't nederslaan
Van hoofden, arremen, en handen, effen
Geboren, daar het onderlijf, voor treffen
Beschut, noch zit gedooken in den schoot
Der moeder, en, eer 't leeft, ontfangt de doodt.
Zijn' sabel rechtsch en slinks vveidt, vveert zig vvacker,
En maait, gelijk een zeissen, van den acker
Dat vreemdt gevvas, vvelk, afgesneên, een vloedt
Doet svvalpen, langs het veldt, van reut'lend bloedt;
Waar meê de grondt besproeit, en straks an 't bloeyen;
In plaats van een, tien oorlogshelden groeyen:
't Getal der krijghers, door het sneuv'len, vvast,
Gelijk een springvloedt, die op dijken past,
Nocht dammen. Jason brult van vvoede tooren,
Hy grijpt den keisteen, van Medee bezvvooren,
Met ongehoorde kracht, en vreemdt gebaer,
Tot toevlucht in dit dreigendste gevaar.
Hy slaat, eêr hy hem vvorpt, zijn' gloênde blicken
Eens op zijn' vyanden, vvelke op hem micken,
En all' gelijk antrecken, gansch vervvoedt.

Hy woude alleen dat leeger treên te moet;
Maar ziet geen kans, zo komense opgedonderdt.
Dies slingert hy den toversteen in 't honderdt.
Straks wenden zy hunn' speeren op elkaâr,
En zitten d'een den anderen in 't haer.
De Krijghsgodt, ziende dit uitzinnig moorden,
Verliest geduldt, barst uit in luide woorden,
En schreeuwt te rugh, hun overdwaalsch gevveer:
Maar vruchteloos. Zy stryden eeven zeer.
Het oorlog groeit hoe langer, hoe verwoeder,
Elk meent zijn' vyandt, en hy moordt zijn broeder.
Heldt Jason staat gansch ongerept, en ziet
Verwonderdt an den moordt, die daar geschiedt.
Z' is wreedt: men weet van vluchten, nochte opgeven;
Zy sneuv'len alle, en niemandt blijft in 't leeven,
En d' aard', vvien op haar' rug die last verveelt,
Slokt straks vveêr in het heir, datz' hadt geteeldt.
Ven. Waar bleef heldt Jason? *Pal.* Hy met sulk een zeege
Gekroont, stapt, met Medea ondervvege,
Vast hervvaarts an, om 't spoor van zijn geluk
Te volgen, en dit roemrijk heldenstuk
Te sluiten met een lof, die eeuvvigh leeve.
Ik hoor gevvagh; daar komenze al anstreeve.

III. TOONEEL.

Juno, Venus, Pallas, Kupido, Medea, Jason.

Jas. IK zie, Prinsses, het Vlies gins flick'ren an dien boom.
Ik vvil 't aflichten. *Med.* Sta, heldt Jason, en betoom
Dien heeten drift. En merkt ghy, an den voet, dien vvachter,
Dien grooten Draak niet, die zijn licchaam schuil houdt, achter
Het kreupelgroen, welk als een wal, den stam omringt.
Hy duikt gewoon voor 't oogh des kijkers: maar hy springt
Ver-

Verwoedt ten lage uit, op die toelegt, hem t'ontdragen
Dat gouden pandt, welk hy bewaakt by nachte en dagen;
Gelijk moey Circe door haar' konst hem dat beval.
Men nader flechts; ghy zult ervaren, hoe hy zal
Te voorschijn spatten; damp, en vuur, en vlammen spuwen;
En biezen ysf'lijk, dat de driesste heldt zou gruwen.

dit zeggen naderen Medea en Jason den boom, daar 't Gulde vlies anhangt; waar op de Draak voor den dagh springt, vuur en vlammen en smook uit zijn keel spouwende.

J. Prinsses, voeg u ter zijde, eêr dit gedrogte u deer'
En quetse, tot ik 't heb gevelt met mijn geweer.

Med. Sta af, o Heldt; ghy doodt, indien ghy meent de zeegen
Te winnen door dit staal; te stomp is uwe deegen
Op zijn' bezwooren' huidt, verstaaldt door toverdicht.
Voor sabels scherp van sneê, nocht heldenkrachten zwicht
Dit ondier niet. Het wijkt alleen voor machtig rijmen.
Vertoef, ik zal 't door mijn' bezweringen doen zwijmen,
En wiegen het in slaap door sap van Ibenblaân,
Van Heul, en Bilsengroen. Laat maar mijn' konst begaan.
Vermogen' Slaap, na wiens gebodt, wat aâm schept, luistert;
Ik daag u herwaarts, uit alle oorden: komt, en kluistert
In uwe boeyens deez' nooit sluimerzieken Draak.
Ghy hebt, op mijn ontbodt, de woede winden vaak
Getoomt hunn' razerny; de batste buye in 't hollen
Geschut; en bliksemvuur, en dolle donderbollen
Kort in haar' vaart gestuit. Nu nijpt een grooter noodt,
Kom nu veel sterker, ja zo sterk vry, als de doodt.
En ghy vervaerlijk dier, getemt door toverdichten,
Mijn voesterling, sluit eens in 't einde uvv' gloênde lichten:
Getrouwe wachter van dit overdierbaar goudt,
Zo vele jaren uw' zorgvuldigheidt betroudt,
Ontsla u, voor een poos, van dus stip op te passen.
Wat lagen vreesťge? wie zou dorven u verrassen;
Daar ik uw' zy beklee. Nu, slaap wat, en verzacht
Uwe eind'looze arrebeidt: ik hou zo lang de wacht.
Ik zal dit kostel pandt, en uwe plaats bewaren.

De

De Draak door dit bezweeren mak geworden zijnde, nadert hem Medea, en geeft hem een slaapdrank in.

Zo, zo mijn waarde beest, laat eens uw' zorgen vaaren,
Zwelgh door deez' slaapdrank, en strek neêr langhs deezen grondt
't Geschubde lichaam, dat daar nimmer rustplaats vondt.
Een yz're slaap bekruipe uw' leên, en luike uwe oogen.

De Draak strekt zich neder, en valt in slaap.

Hy sluimert. Ach! mijn hart is met zijn lot bewoogen.
Mijn waerde voesterling, helaas! wat gaat ons aan!
Heel anders gingt, wanneer, by 't schemeren der maan,
Ter middernacht, ik quam bezoeken deez' woestijnen,
Om u te voeden met mijn' heftige venijnen,
Op dat ghy nimmer wierdt van sluimerzucht verkracht,
En onvermoeidelijk moght schrap staan op de wacht.
Hoe logh ligt ghy daar neêrgestrekt? hoe diep bedooven
Van slaap? en geeft het Vlies ten besten, die 't wil rooven?
Rampzalig dier, hoe duur wil deze slaap u staan?
Alle uwe rijkdom gaat ghy quijt; ghy zult voortaan
Geen Gulde vlies meêr zien, geen goudt meêr door dit hooge
Geboomte schitteren, en blinken in uwe oogen.
Wijk voor het Noordtlot, en verkies een ander woudt,
Daar ghy uw' dagen eindt, en zonder my u houdt.
Vaar wel, wilt deez' mijn' daadt vergeten, en vergeven.
Beroof ik u van 't Vlies, 'k beroof u niet van 't leven.
Heldt Jason, nu.

Jas. Het hangt te hoogh. *Med.* Stijgh zonder schroom
Vry boven op den Draak, en licht het van den boom.

Helt Jason klimt op den slapenden Draak, en neemt het Gulde vlies van den Erkeboom af, dat over zijnen arm hangende: waar op Medea den Boom begint te bezweren.

Bejaarde Stam, wiens arm dit Vlies zo vele jaren
Te prijk gedragen heeft, beschaduwt met uw' haeren,
Van Circe tot dit ampt, getoovert uit der aard',
Haar' schoot ontfange u weêr, gelijkze u heeft gebaart.

Zo

haast heeft Medea dit niet uitgesproken, of de Eikenboom verzinkt gezwindelijk onder in de aarde: waar na Medea voortvaart, en spreekt tegen Jason.

Men spoey straks strandewaarts, eêr iemandt ons bespiede
En onderscheppe.

Jas. 'k Hoor gerucht van volk: men vliede:
Eêr dat men ons met kracht bezett': wy zijn ghewis
Betrapt. *Med.* Men toeve, en weete eerst, wie, en waar het is.
Jas. Ik hoor het allerweege, en 't komt, hoe langs, hoe nader.
'k Zie krijghsvolk.

Med. Ik mijn' broêr, en bruigom. *Jas.* Ik uvv' vader.
Wat nu, Mevrouw?

Med. Geen noodt, vly u slechts op den Draak
An myne zy. *Jas.* Mevrouwe! *Med.* Enschroom geensins.

Medea gaat voor op den Draak zitten, en Jason an haar zijde, achter haar. Zo haast zy beide gezeeten zijn, spreekt Medea den Draak an.

Ontwaak
Weêr, waerde beest, ontwaak, en pas op mijn geboden.
Daar 's onraadt, zet u schrap.

IV. TOONEEL.

Juno, Pallas, Venus, Kupido, Æëtes, Styrus, Medea, Absyrtus, Jason, Rey van Kolchische Edelen.

St. HElp grootvaâr! ach! *Æët.* Helpt Goden!
De Boom en 't Gulde vlies zijn wegh.

St. Wat zie ik daar?
Medea op den Draak, en Jason achter haar?

Æ. Trouw'looze, is alles dus voor vaderlandt, en vader
Ten besten, zo ghy roemde?

En toont ghy, dien verrader,

Dien snooden roover van het Rijksheil dus uyv' min,
En heb ik averechtsch geoordeeldt van uw' zin?
Abs. Verblinde zuster, hebt ghy eer en plicht vergeeten?
Æët. Is dit ons hulp geboôn? *Sty.* Is dit beloft gequeeten?
Med. Een sterke Godt dwingt my te hooren zijn gebodt;
Te volgen, waar hy trekt. *Æët.* Wat Godt?
Med. De Minnegodt,
Die, met een scherpe flits, mijn' boezem zo doorgriefde,
Dat alles strijkt de vlagh voor Jasons sterke liefde.
Æët. Is hy u waerder dan, als vader, vaderlandt,
En broêr, en bruidegom, en zuster, en verwant,
En vrienden? *Med.* Hy alleen kan my all' deez' verstrekken.
Abs. Wilt ghy dan reukeloos uwe achtbaarheidt bevlekken,
Verloochenen uw' staat, bezoedelen uw stam;
En doen uwe eer te kort? *Med.* De drift der minnevlam
Kreunt zich des niet, en kan dien draayboom overstappen.
Sty. Zult ghy dan dus verdwaast mijn' liefde op't harte trappen,
Mijn dienst slaan in den windt, my voor een vreemdt versmâan,
Onze echt verbreeken, die ghy reedts hadt toegestaan
Op 't vaderlijk gebodt, en zynen wil weêrstreeven?
Med. Een machtiger gebiedt, dien ik gehoor moet geeven.
De min beheersch mijn' ziel, daar hy de kroone in spant.
Mijn' reeden buight: hy sleept gevangen mijn verstant.
Æët. Mijn' dochter, wilt ghy dan uws vaders kroon verraden?
Abs. Mijn' zuster, groeit ghy dan in uwes broeders schade?
Sty. Mijn' bruidt, verlaat ghy dan uw' bruidegom, en landt,
Om met een vreemd'ling, an een vergeleegen strandt,
Op 't avondtuur, door zeen en stormen te bejaagen,
't Geen u, in 's vaders hof, zo mildt wordt opgedraagen,
En sonder moeiten, en gevaar ghy krijgen kondt?
Med. De Mingodt schikt het zo. Wat wringt ghy my ten mondt
Dit t'elken maale uit, door uw vraagen, en uw klaagen.
Een noodtdvvang parstme; laat u dit verschoon behaagen.
Æët. Behaagen? Neen ghy terght mijn ongeduldt tot vvraak.

Trou-

Trouvvanten kneevelt haar. *Med.* Staat af, eêr u de Draak
Met zijn vergiftigh vuur, en tandt en klaauvv verdelghe.
dit woordt van Medea begint zich de Draak te beweegen, en weeder vuur en vlammen te spuwen.
t. Helpt Goôn! vvat spijt? vvie kan dien schamp'ren hoon verzvvelgen?
Vervvaaten' dochter, die op Goôn nocht menschen past,
Ghy sult dan sterven met uvv' roover. Volght mijn' last
Trouvvanten, spant uvv' booge, en trestze met uvv' schichten.
d. Ghy vvoelt vergeefs, ik maak ons schootvry door mijn' dichten.
Staak uvv vervolgh, en uvv gemoedt gelaaten stel:
Ik vaar na Grieken toe, en ghy, vaart eeuvvigh vvel.
dea dit gezeght hebbende, vlieght de Draak met haar en Jason, van achteren van het Tooneel, na vooren, oft na de Anschouwers toe, door de wolken wegh.

V. TOONEEL.

Juno, Venus, Pallas, Kupido, Æëtes, Styrus, Absyrtus, Rey van Kolchische Edelen.

f. ZY neemt haar' vlucht door 't zvverk. Wat zal men nû beginnen?
t. Wat onvervvachte ramp!
S. Zy gaat my an de zinnen!
Mijn' bruidt dus licht en valsch!
t. Mijn dochter my verraân!
f. Dit klaagen geldt'er niet. Men dient iets te bestaan
Tot redding in deez' noodt.
ët. De ramp is niet te keeren.

Abs. En waarom niet?
Æët. Men heeft nocht vleugelen, nocht veeren,
Om na te rennen deez' vervloekte door de lucht.
Abs. Wy hebben voeten, om na ſtrandt te ſpoên', hunn' vlucht
Te ſcheep te ſtuiten, en dit roovers rot te dwingen.
Æët. Medea baant het ſpoor voor deeſe vluchtelingen
Door haare konſt. Zy ſtrekt die rooveren een ſchildt
En ſcherm, daar al uw werk zijn' kracht vergeefs op ſpilt.
Sty. VVat ſchaadt een kans gewaagt; men weet niet hoe 't kan lucken.
Abs. Ik hoop, dien trotſen roof huun' klaauwen weêr t' ontrucken.
Æët. Ik volgh, wijl ghy 't zo wilt. Men trek terſtondt te werk.
Maar wat wil dit? VVat ſtraal van licht brak daar door 't zwerk,
En ſloeg myne oogen met zijn glans? Daar blinkt zy weeder
Op nieuws. Een ſchoone wolk ſtijgt van den heemel needer.
Een goddelijk muzijk ſtroomt my ten ooren in.
Men kniele eerbiedigh, en men wachte op 's Heemels zin.

Middelerwijlen Æëtes dit ſpreekt, ziet men heel achter op het Tooneel, om hoogh in de lucht, een groote heldere wolk zich bewegen, en altemets zich openende, een ſtraal licht uitſchieten, welke, gelijk een blikſem, de ſchaduwen van het dicke woudt ſchielijk en by vlaagen verlicht. De wolk daalt allenks, voortdrijvende van achteren na vooren, en rolt zich van liever leede uit elkanderen, tot dat zy, heel beneeden, en voor op het Tooneel zich openende, Phœbus vertoont, zittende op zijnen gouden zonnewagen, van zijne vier paerden getrocken; en hebbende zijn' blinkende kroon van ſchitterſtraalen op zijn goudtgeel haer, omringt van een helderblickerend, en heerlijk blaakend licht, dat op de ſchaduwige akeligheidt van het naare woudt wonderlijk afſteekt. Terwijl deeze wolk daalt, hoort men een lieffelijk onder een gedommeldt geluidt van zoet vleyend geſpeel, en anghenaam ghezangh, dat het hardtſte hart tot diepen oot-

moedt, en eerbiedigheidt zoude bewegen. Æëtes met zijn gezelschap, daar van ghetroffen, knielt godtsdienstigh neder, en ontfangt zijns vaders Phœbus anspraak met behoorlijk ontzagh.

VI. TOONEEL.

Juno, Venus, Pallas, Phœbus, Kupido, Æëtes, Styrus, Absyrtus, Rey van Kolchische Edelen.

Phœ. MYn zoon, staak Jason met Medea te vervolgen:
De hemel voor de Grieken strijdt.
Schrijf moedigh 't Ramsvel, en uw koningsscepter quijt:
Het staale Noodtlot heeft, verbolgen
En straf op mijn geslacht, 't verlies
Van Kolchis, en zijn heerschappye
Gehecht an 't Gulde vlies.
Medea voor hare ondaadt straf zal lyen
In Grieken, en met een gansch Grieken lyen doen.
Doch, na een ballingschap van jaaren
Voor u, en haar, zal zy een Medus baaren,
Wiens heldendeugt, by u verwervende haar' zoen,
En zalvende 't verdriet, zo lang van u geleeden,
U weeder zal op Kolchis troon
Verheffen, en de grondtslagh van de kroon,
En 't keizerdom opmetzelen der Meeden,
Ter onverwelkb're lof van uwes dochters zoon.

Phœbus dit orakel geëindight hebbende, klimt, onder een angenaame zoedluidentheidt van gespeel, en gezangh, de wolk weeder op, te rugghe drijvende, van vooren na achteren; en zich langhsaamlijk weder in malkanderen rollende, sluit zich toe, en voert Phœbus uit het gezicht der Anschouwers. Æëtes spreekt, in 't opvaaren, zijnen vader an.

Æët. Wy volghen, vader, 't gheen uw' Godt ſpraak ons komt raaden,
En willen draagen, met gedult, deeze ongenade,
Welcke ons beſchooren ſtaat. Des heemels wil geſchiê,
En ons zijne onderſtandt, in deeze rampen, biê.

VII. TOONEEL.

Juno, Venus, Pallas, Kupido, Æëtes, Styrus, Abſyrtus, Rey van Kolchiſche Edelen.

Æët. MYn' kind'ren, keeren wy. Het Noodtlot te bevechten
Is dolligheidt: Uw zwaardt zal mijnen ſtaat niet rechten.
Zy is bouwvalligh, en haar onluk rukt haar neêr.
Laat Grieken met het Vlies heenvaaren, en wy weêr
Ten hove keeren, en bezien, hoe 't af wil loopen
Met Kolchis ſcepterſtaf, en, met een vaſte hoope
Van het toekomend luk, ons trooſtende, vol moedt
Doorzwelgen 't bitter nat van deeze weederſpoedt.
Abſ: 'k Ghehoorzaam Grootvaârs ſtem, en ſtelle my ghelaaten,
Al valt het hardt.
Sty. Ik keer weêr na mijn rijk, en ſtaaten,
En ruime Kolchis, daar voor roozen van geluk,
(Laas!) mijn' rampzaal'ge min plukt doorenen van druk.
Æët. My deert, o Vorſt, uw ſmart.
Sty. Denk, hoeze my moet ſmaaken.
Æët. Het voeght den braaven, van de noodt een deugt te maaken.
Sty. Mijn min zit al te diep.
Æët. De tijdt het al verzacht.
Sty. Die is 't alleenigh, daar ik trooſt en heul af wacht.

TOO-

VIII. TOONEEL.

Juno, Venus, Pallas, Kupido.

Juno. DUs komt met nooit verwelkbaare lauwrieren,
De volle zeege in 't eind' de kruinen sieren
Der Griekſche helden. Wie op ons vertrouwt,
Heeft op een ſteenrots, die nooit wankt, gebouwdt,
En treft zijn wit, door 't barnen van gevaaren.
'tSchip Argo bruiſt vaſt heene, door de baaren,
Voor windt, en ſtroom, en, op dien rijken buit,
Het Gulde vlies, en d'overſchoone bruidt
Medea, ſchijnt een hoogen moedt te dragen.
Lang drijf die ſpoedt het voort. Ik ſtijgh te wagen,
En vaar ten heemel, na mijn hof, door 't zwerk,
Nu, na ons wenſchen, ſtaat bekroondt ons werk.
Mijn' werkgenooten, weeſt mijn reisgenooten,
En kleedt mijn' zijde, oft hebt ghy t'zaam beſlooten
Een and'ren toght, waar heene uw ampt u drijft:
Ons wit, ghetroffen, eiſcht niet, dat ghy blijft.
Ven. Het grootſte feeſt, welk Paphos, my ter eere,
Ooit vierde, vangt nu an. 'k Moet derwaarts keeren,
Om met mijn' heiligheidt, die pronk, en pracht
En offerpraal te zetten in haar' kracht.
Pal. De gunſt tot Grieken heeft me op zee beſcheiden
'k VVil Argo, met zijn' vracht, te rugh geleiden,
Door ſtorm en peekel heen, tot daar het land',
En loſſ' zijn Helden, op het Griekſche ſtrandt.
Juno. Mevrouwen boet uw' luſt; 't zal my behaagen.
Stijght af, mijn' paauwen.
Pal. Daal mijn' vlugge waagen.
Ven. Mijn' zwaanen, ſtrijkt fluks needer uit de lucht.

Kup. Men

Kup. Men paſt op uvv' geboôn: ik hoor gherucht.

Hier daalen reegelrecht uit de lucht needer de wagen van Juno, an de eene zijde, van Pallas, an de andere, en van Venus in 't midden van het Tooneel.

Juno. Mijn' dankbaarheidt vvil nooit deez' dienſt vergeeten.

Pal. Daar 's niets verdiendt.

Ven. Ik heb maar plicht gequeeten.

Juno. Geen tegenſpoedt bedraayboome uvve reis.

Pal. Ven. Nocht hind're uvv' toght na 't hel gheſtarndt Paleis.

De Godinnen, dus affcheidt van elkanderen ghenomen hebbende, gaan elk op haaren wagen zitten, Kupido zich by zijne Moeder voegende; en vliegen te gelijk, Juno en Pallas kruiswijs voorby elkanderen, en Venus van vooren van 't Tooneel na achteren toe, na de wolken, uit het gezichte der Anſchouwers.

Einde des vijfden en laatſten Bedrijfs.

